

JOE, ZIS "ȚÂNȚARUL"

BUFALO BILL
Eroul Far-Westului

**Singura ediție originală autorizată de colonelul
H. W. CODY, zis Buffalo Bill
Nr. 134**

**JOE, ZIS
„ȚÂȚARUL”**

V.1.0

Traducere de AUREL LUPAȘTEAN

**Editare ALUCI
2009**

CAP. I

PE DRUM

— Bună ziua, prietenel! Ce e cu semnul acesta de echipaj de aici?

— Un punct plasat în mijlocul unui sfert de cerc, e brandul cirezii de vite pe care le mânăm, omule!

— „Sfertul de cerc”, nu-i așa? Păi tocmai pe voi vă căutam. Unde e șeful convoiului?

— Vine în urma noastră. Tocmai de-aceea ne-am oprit ca să-l așteptăm.

— Și cine e al doilea în rang, secundul, cum s-ar zice?

— Eu.

— Prin urmare nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă aștept șeful aici, presupun?

Omul care vorbise era un găligan de aproape șase picioare și jumătate și cântărea cu siguranță în jur de trei sute de livre. Purta părul lung de-o culoare indecisă, ceea ce te făcea să te gândești la un mănunchi sănătos de cânepă ruginie în timp ce ochii săi aveau culoarea arămiu închis. Pălăria acestuia era de fetru moale dar foarte diferită de pălăriile ordinare purtate de majoritatea cowboy-ilor, iar în ceea ce privește costumele pe care-l purta acesta era croit dintr-o stofă de-un bleu pal. Nu purta nici costumele uzuale ale rangerilor cu bocancii cu toc înalt prevăzuți cu piteni grei. De altfel străinul deși se prezentase ca un simplu pedestru era echipat cu-n harnașament complet de călărie – șea, cuvertură și căpăstrul – pe care le aruncă cu nonșalanță la pământ în timp ce declara că așteaptă venirea șefului cirezii.

Se proptise de una dintre roțile căruței și de fapt chiar de aceea unde se oprise prima dată pentru a cere informații, rămânând acolo cu un aer modest și jenat de parcă s-ar fi făcut vinovat că rămăsese în viață și nu găsea nici o scuză valabilă pentru asta.

— De unde vii, străine? îi ceru secundul Ham Chittenden făcându-i cu ochiul lui Orlando, bucătarul.

— De la Fort Sill răspunse străinul cu un aer plictisit. Calul meu a avut ghinionul de-a cădea într-o groapă făcută de câinii de prerie și și-a rupt piciorul. N-am avut de ales decât de-a parcurge restul drumului de câteva mile, pe jos. Presupun că aveți pe aici vreun cal de schimb să-l încălec?

Billings poreclit „remudero” se apropie pentru a-l examina pe străinul proțăpit în fața lor, cu-o curiozitate jovială.

— A trecut ceva vreme de când ești pe meleagurile astea, ce spui, străine? întrebă el.

— A trecut și nu mi-a fost ușor crede-mă prietene, răspunse străinul cu o grimasă care se voia să fie un zâmbet. Dacă nu vreți să mor chiar aici de foame ați face bine să găsiți o îmbucătură sau două și pentru mine, hei, ce ziceți, prieteni?

— O să cotrobăi prin căruța asta să văd ce-oi găsi și pentru dumneata, se învrednici Orlando, bucătarul. Dar mai întâi ar trebui să te ancoriez de căruță străine altfel poate te cam duce vântul omule, mai adăugă acesta.

— Ar trebui să bântuie un uragan pentru a reuși turul ăsta de forță ceea ce evident nu e cazul răspunse cu bonomie cel interpelat.

Orlando îi întinse o gamelă cu câteva boabe reci de fasole și un codru de pâine uscată asupra căroră străinul nu pregetă să se repeadă. De-abia după ce ultima boabă dispăru în stomacul celui hămesit acesta se învrednici să replice:

— Vorbind acum de cal, dacă mi-ați putea împrumuta vreunul până la prima ocazie în care îmi voi face singur rost de unul, nu voi mai fi silit să alerg ca un zănatic prin preerie și nici să trudesesc din greu pentru a-mi câștiga o bucată de pâine.

— Știi să încaleci un cal? îl întrebă nu fără maliție Chittenden, secundul.

— Dar ce întrebare e asta? Ai văzut dumneata pe cineva care nu e în stare să încalece un cal aici în prerie?

— Ei bine, am un pui de remuda în herghelia noastră pe care ți-l ofer gratis cu o singură condiție, să stai în șeua acestuia cel puțin cinci minute. Ce spui, ești de acord? îi propuse rânjind secundul.

— Ba bine că nu! Sunt omul vostru. Ia aduceți-mi bestiuța! O să vă arăt cum se face treaba asta la noi în Missouri!

Chittenden se întoarse înspre omul care avea în grijă caii din rasa REMUDA:

— Pune o șa pe OUTLAW (HAIDUCUL) Billings, spuse el.

Calul care purta acest nume sugestiv era priponit ceva mai departe de restul cailor „trupei de cavalerie”. Acest soi de animal era privit cu cea mai mare neîncredere de restul cowboy-ilor și fusese păstrat numai pentru a putea fi dăruit vreunuia sau altuia dintre șefii Pieilor-Roșii întâlniți pe cale dar până și aceștia l-au refuzat cu demnitate Când se răspândi zvonul că Outlaw era pe cale de-a fi călărit de către un străin pripășit nu se știe de unde în tabăra lor toți se adunară să asiste la „reprezentăția” asta.

Se promitea a fi un spectacol pe cinste și toți țineau să asiste cu excepția aceluia care nu erau de gardă. Se înțelege că aici era la mijloc o farsă pe care-o pusese la cale secundul dar asta nu-i deranja deloc, ba dimpotrivă!

Outlaw, pe care Billings și Madden se duseseră să-l caute era un pur-sânge șarg care cântărea cel puțin unsprezece sute de livre englezești având o vârstă de vreo șapte ani. Deocamdată acesta se arătă blând ca un miel în timp ce străinul îi atașa harnașamentul.

Cu timpul umorul și buna dispoziție a *misssourianului* îi atrăseseră simpatia cowboy-ilor care asistau la spectacolul care se pregătea și acum începuseră să manifeste și anumite regrete în această privință.

— Acest cal e o adevărată bestie feroce, se exprimă

Madden. Eu unul n-aș încerca deloc să-l încălec.

Dar străinul nu părea dispus să asculte asemenea sfaturi de bun-simț, de altfel. Își pierduse calul și voia pur și simplu un altul. Nici mai mult nici mai puțin! Nu-și permitea să lase să-i scape singura ocazie pe care-o avea. Dacă până la încercarea de a-l încăleca, Outlaw se comportă oarecum indiferent, de îndată ce acesta făcu o primă încercare de a-l încăleca, bidiviul se cabră brusc nepermițându-i să-i pună șaua. Bătu din picioare fornăind ca un avertisment pentru oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea mult dar necunoscutul nu-și pierdu deloc cumpătul din pricina asta. Cum, necum îi reuși să-și treacă unul dintre picioare pe crupa calului în timp ce cu celălalt rămăsese în aer spre marea surpriză a celor șapte cowboy asistenți. La anumite intervale Outlaw făcea niște salturi disperate scuturând capul cu toată forța de care era capabil dar *missourianul* părea să-și cunoască bine meseria. Continua să se mențină în șea spre stupoarea tuturor nearătând în nici un fel că era rănit sau pe punctul de-a fi aruncat din spinarea animalului. Ochii acestuia reci, fermi și indiferenți la început se iluminară subit, alimentați de hotărârea rece care-l domina și devenise clar pentru oricine că împotrivirea calului nu era de natură de a-l face nici un moment să renunțe. Profitând de-un moment favorabil reușise de la bun început să-și pună unul dintre picioare în scara șei după care reușise să se aburce deasupra, chiar dacă bidiviul năvălaș copita de parcă toți supușii lui Scaraoțchi i-ar fi intrat sub piele. Odată stăpân pe situație forța calul să-și aplece capul de așa manieră încât apucând căpăstrul îl împiedică de a-și mai executa în voie piruetele și plonjoanele sale năvalnice silindul treptat să-și abandoneze mișcările-i necontrolate. Cu toate acestea calul furios era încă departe de-a fi fost controlat. Își reîncepu cu și mai mare osârdie încercările disperate de-a se descotorosi de povara nesuferită cu care se procopsise pe „cocoașă”, zvâcnirile sale fiind atât de ample și de neașteptat reluate încât în orice clipă puteai conta că omul care i se cățăraseră pe crupă ar putea fi azvârlit cât acolo că urmări

dintre cele mai funeste. Că acest lucru nu se întâmplă totuși i se datora supleței neașteptate a călărețului și nu în ultimă instanță picioarelor sale lungi care îl ajutau de fiecare dată să își recapete în mod miraculos echilibrul. Și asta chiar atunci când spectatorii acestei priveliști inedite erau convinși că în momentul următor nesăbuitul călăreț va face cunoștință cu... solul! Cowboy-ii strânși pe margine continuau să se amuze ca la un spectacol de circ adevărat, aseasonându-și glumele și încurajările adresate călărețului de ocazie cu tropăiturile nervoase de picioare ori de câte ori balanța se înclina într-o parte sau alta, a omului sau a animalului înnebunit de furie.

— Oprește-te străine! Ai dovedit ce-ai avut de dovedit. Nu e cazul să mai chinuiești calul așa. Coboară și faceți pace. Outlaw va fi de acord cu armistițiul.

— Lasă-l șefule! Omul se va da jos din șea numai dacă bidiviul însuși va reveni la sentimente mai bune, protestă Billings. Călărețul le aruncă tuturor o privire surăzătoare și liniștită. Brusc se redresă în șea, lăsă să-i cadă hățurile pe oblâncul animalului netezindu-i pielea începând de la grumaz până pe flancurile unde îi atârnavu picioarele lungi înzestrate cu pinteni. În urma acestui tratament Outlaw își plecă capul până la înălțimea picioarelor după care începu să execute orbește rotogoale în jurul căruței. Dar animalul nu se dădu încă supus. Își relua în mod neașteptat mișcările-i frenetice nesurprinzându-și totuși stăpânul al cărui corp flexibil se mulă parcă de spinarea calului lăsând impresia că nici o forță din lume nu l-ar fi putut împiedica să nu facă corp comun cu acesta. De data asta cowboy-ii stupefiați și cu ochii ieșiți din orbite, priveau fără a se mai gândi un moment să-l ia în răspăr pe acest adevărat Centaur ale cărui picioare lungi mai căutau încă cu febrilitate pielea calului încă neatinsă de pinteni și care reușise până la urmă să facă dintr-o bestie de animal furioasă un bidiviu care acum se rotea imblănzit și liniștit în rotogoale domoale ca într-un balansoar. Ceea ce îi uimise peste măsură a fost momentul în care calul multiplicându-și eforturile de-a se debarasa de

„musafiru-i” cocoțat pe crupă începuse să uzeze de toate șmecheriile posibile pentru a-l da jos, acest călăreț năzdrăvan nu găsisese altceva mai bun de făcut decât să-și scoată o țigară să și o vâre în gură, să frece un chibrit de oblâncul șei pentru a o fuma liniștit după aceea. După ce în fine dansului perechii om-animal i se pusese capăt a fost rândul străinului să întrebe surâzând:

— Ei bine! Am rămas sau nu cinci minute în spinarea calului?

— Să fiu al naibii, mister, dacă n-ai rămas cel puțin o jumătate de oră acolo, se pronunță Chittenden întinzându-i mâna.

— Prin urmare calul îmi aparține?

— Absolut! Dar spune-mi domnule cum te numești?

— Joe zis „Țânțarul,” inclusiv porecla. În momentul acela un călăreț intră ca o furtună în tabără.

— Pregătiți-vă băieți, strigă el. Puneți trupa în mișcare. Comanșii LUPULUI NEGRU caută carne și nu sunt prea departe în spatele nostru. Guvernul trebuia să ne trimită o escortă de la Fort Sill dar încă n-am primit nici o veste. Bill Buffalo un vechi prieten de-al meu a fost însărcinat de către guvern să ne ajute să traversăm cu bine acest teritoriu periculos dar nici acesta nu și-a făcut încă apariția. Deocamdată n-avem pe cine ne baza dar totuși trebuie să ne grăbim. Fiecare om va trebui să se îngrijească să-și aibă carabina și pistolul pregătit. Dacă Lupul Negru va hotărî să facă rost de carne răpind vitele ranchului SFERT DE CERC, va trebui să intervenim ceva mai devreme de-a o face indianul însuși.

Cowboy-ii se risipiră pentru a-și aduna restul oamenilor. Joe zis Țânțarul se apropie de noul venit.

— Ești cumva dumneata, Phil Hayne șeful acestui convoi?

— Eu sunt, veni răspunsul surprins al omului.

— Foarte bine! Și eu vin de la Fort Sill iar Bill Buffalo mi-e prieten și mie. El m-a trimis aici pentru a vă spune să alegeți drumul care împarte în două SALT FORK de NORTH FORK de-a lungul RĂULUI ROȘU. Cu siguranță veți întâmpina

dificultăți pentru a conduce cireada la destinație dar că vă va ajunge înainte ca greutățile să devină insurmontabile.

— Ura, ura, pentru prietenul nostru comun Bill! se entuziasmă Hayne. Alături de acesta sunt sigur că vom putea traversa întreg teritoriul indian fără a pierde un singur tăuraș.

CAP. II

CĂPETENIA COMANȘĂ, LUPUL

NEGRU

Cireada de trei mii cinci sute de capete de vită fusese cumpărată în Mexic de către Phil HAYNE și livrată oamenilor săi de către vaqueroșii mexicani la Paso Ganado pe Rio Grande. Achiziția a avut loc prin intermediul lui Slim Gordon care urmase ruta prin CHISHOLM a unei agenții indiene din Nord supusă controlului guvernamental. Cireada a reușit să traverseze Râul Negru fără a întâmpina cine știe ce greutate. Hayne mai avea să mai întârzie la trecătoarea DEAN pentru a se întreține cu alți negustori de animale sau „cattlemen” cum li se mai spunea pe acolo și care erau în căutarea unui vad potrivit pentru o cireadă atât de mare de capete de vită. Pe de altă parte trebuiau să țină cont și de mișcările amenințătoare ale șefului comanșilor BLACK WOLF, adică LUPUL NEGRU în traducere englezească. Acesta din urmă devenise teroarea crescătorilor de animale. Nu se putea trece cu nici un chip prin teritoriile controlate de el fără a nu plăti un tribut consistent în capete de vită. Ca să nu mai vorbim de cazurile de furt sau jafuri pe față sau chiar provocări care aveau drept consecință crearea unui „stampede” în urma căruia beneficiarul era tot șeful comanș. Se înțelege de ce Hayne deveni dintr-odată atât de grăbit și nerăbdător chestionându-l pe mesagerul sosit tocmai din FORT SILL despre tot ce

însemna relevanță. Și iată ce află: Joe zis ȚÂNȚARUL vânător și căutător de blănuri, de meserie din Platte și amicul său Catamount Tom l-au întâlnit pe cercetașul fortului de unde au aflat că triburile de indieni comanși și kiowas s-au aliat prădând și făcând dezordini în numeroase locuri. Cea mai mare parte a soldaților fortului erau deja plecați în urmărirea triburilor de indieni, ostile. O mică parte dintre aceștia ar fi putut fi găsiți poate și convinși să-i acorde lui Hayne asistență – deși nimic nu era în această regiune sigur – în orice caz fie că soldații vor veni sau nu, BILL BUFFALO va veni cu siguranță și va depune toate eforturile pentru a asigura securitatea convoiului condus de Hayne atâta timp cât va traversa teritoriul indian. Acțiunea soldaților era și aceasta utilă fie și prin faptul că le dădea de lucru bandelor de indieni cărora în noile condiții nu le mai ardea de jafuri. Vestea bună era că pe această porțiune a drumului se găseau pășuni cu iarbă succulentă și apă din abundență. Cum amurgul era aproape cowboy-ii se îngrijiră de un loc cât mai propice pentru stabilirea taberei. Cu această ocazie paza a fost dublată și oamenii instruiți cu privire la vigilența de-a nu se lăsa surprinși de către indieni. Din fericire noaptea a trecut în liniște iar animalele s-au pus în mișcare fără incidente de îndată ce s-a luminat de ziuă. Mai erau la vreo 25 de kilometri de DEAN'S CROSSING (trecătoarea DEAN) puțin după prânz, când lucrurile au început să se precipite. Mai întâi se ivi o ceată de vreo 80 de indieni călare împreună cu femeile lor, cam la o milă depărtare. Aceștia își părăsiseră locurile lor de tabără de din cealaltă parte a lui North Fork pe partea septentrională a Râului Roșu având cu siguranță în perspectivă unul sau mai multe dintre renghiurile lor obișnuite pe care intenționau să le joace oricărui convoi de animale sau cirezi de vite întâlnite în cale, cu proprietar declarat sau nu. Opriți în mijlocul drumului păreau să aștepte apropierea cirezii. Hayne se găsea în frunte însoțit de către noul său companion JOE zis ȚÂNȚARUL.

— Iată norul de unde-și ia dracul zborul, se pronunță el dând un bobârnac carabinei pe care o purta de-a lungul șei

pe crupa calului. În total suntem 12 oameni cu dumneata inclusiv, arată el înspre JOE, dar cel puțin ne comportăm toți ca unul. Câți războinici crezi dumneata că sunt acolo, Țânțarule?

Vânătorul studie puțin ceata de comanși, înainte de-a răspunde.

— Cel mult vreo 40 de *indios bravos* pot fi înarmați cu puști, dar înclin să cred că aceștia vor evita orice gâlceavă în ceea ce ne privește, Hayne. Trei mii cinci sute de cornute nu sunt ușor de păzit, ca să nu mai spun nimic de vacarmul pe care-l pot stârni în jur.

— Știu și cu toate astea nu m-aș lăsa deloc șantajat de-o bandă de Piei-Roșii ca să le las drept zălog un număr oarecare de tăurași din cireada mea se exprimă Hayne. Mii de tunete! Tare-aș vrea să-l am pe BILL BUFFALO printre oamenii noștri în acest moment, continuă el.

— Cred că va veni mai repede decât credem noi și sunt gata să pariez asta pe pintenii dumitale.

— Că va veni, nu am cea mai mică îndoială întrucât acest om își respectă întotdeauna cuvântul... numai să nu vină, prea târziu!

Hayne se reîntoarce și făcu un semn la doi dintre oamenii săi, pentru a i se alătura. Cei patru albi porniră în galop în întâmpinarea Pieilor Roșii. Când au fost suficient de aproape de indieni șeful acestora ridică mâna prevenitor cu pumnul în afară.

— Semnul păcii! constată Hayne. Ne semnalizează pacea prin mâinile lor dar în inimi se gândesc numai la război. E un mare șmecher Lupul ăsta Negru.

— Nu te contrazic. Recunosc și eu un coiot atunci când îl văd.

Hayne încercă să-i vorbească șefului comanș în engleză dar își dădu seama că acesta nu știa o iotă. La fel se petrecură lucrurile și în limba spaniolă. Lupul Negru însă își recunoscuse limitele și chemă doi comanși transfugi care îi serviră de interpreți. Din punct de vedere fizic Lupul Negru era un indian tipic bine clădit dar grațios ca o puma dacă îi

contemplai mișcările. Gesticulația mâinilor sale era atât de elocventă încât cei patru albi aproape că îi înțelegeau vorbele fără a mai fi nevoie de-a mai fi traduse.

— Ce dorește, șeful? întrebă Hayne.

Întrebarea era prea directă pentru a primi un răspuns.

— Lupul Negru este un mare șef, afirmă unul dintre interpreți dând impresia că traduce vorbele căpeteniei.

— Cărui motiv i se datorează prezența voastră aici? replică imediat Hayne.

— Lupul Negru este un șef și un indian bun dar războinicii și femeile sale (squawas), mor de foame.

Această afirmație contrazicea flagrant realitatea întrucât tribul comanș arăta prosperitate și abundență.

— Cât de mult e de aici la Fort Sill? schimbă vorba Hayne punând un picior la pământ.

Până la urmă descălecă și începu să-și umple pipa.

— Până acolo este o cale lungă, îi răspunse șiret, printr-unul dintre interpreți, căpetenia comanșă.

— Poate că nu-i prea lung pentru o cireadă ca a noastră îi oferi Hayne răspunsul pe un ton ce se voia degajat.

Lupul Negru și cei doi comanși descălecară la rândul lor și se așezară cu picioarele adunate sub ei, direct pe pământ.

— Drumurile de acces sunt ocupate pentru moment, se pronunță căpetenia.

— Așteptăm o companie de soldați. În definitiv aceste cornute aparțin guvernului, declară Hayne.

Urmară câteva momente de tăcere prelungită. Lupul Negru între timp devenise conștient de superioritatea forțelor sale în raport cu cele ale cowboy-ilor și de aceea vorbelor sale le împrumută mai multă solemnitate iar tonul său căpătă un accent mai ferm. Ochii săi scânteiau în timp ce adresa cuvinte energice celor doi interpreți comanși pentru a fi traduse.

— Lupul Negru vrea cinci sute din vitele pe care le mânați voi. „Marelui Tată” care locuiește la Washington cu siguranță n-o să-i pese de câteva capete de animale cu care să se hrănească fiii săi roșii.

Hayne convins de cupiditatea și insolența șefului se apucă să explice situația celor trei albi care-l acompaniau.

— Păi dacă-i pe-așa putea să pretindă întreaga cireadă mormăi Madden.

— Înainte de-a o vedea și pe asta va trebui să ne învingă în luptă mai întâi, ricană Chittenden a cărui bravură și temeritate era dincolo de orice îndoială.

Hayne se găsea într-o situație extrem de delicată întrucât realiza că orice falsă manevră sau vreo eschivă insuficient gândită l-ar putea face să riște pierderea a mii de dolari. De aceea răspunse:

— Marele Părinte Alb care se află la Washington e foarte supărat pe Lupul Negru. Nu numai că a furat un număr mare de vite dar i-a forțat pe crescători să-i cedeze un număr apreciabil de capete din cireada lor. Lupul Negru ar face foarte bine să se gândească mai mult înainte de-a formula astfel de cereri. În loc de cincisute de capete de tăurași o să-ți dau cinci.

De-abia terminară interpreții de tradus ultimele cuvinte ale lui Hayne că șeful comanș și sări în picioare furios. Dădu imediat un ordin iar urmarea a fost că imediat după aceea femeile și bătrânii taberei indiene s-au îndepărtat în galop înspre North Fork. Nu rămăseseră decât războinicii valizi care se strânseseră în jurul căpeteniei gata pentru orice.

— Așadar începe murmură Joe. Dacă Lupul Negru și-a trimis acasă femeile și bătrânii înseamnă că e gata de luptă. Deocamdată stăteau față în față cel puțin 40 de comanși bine înarmați și bine motivați împotriva celor 4 albi care veniseră la negociere. În spatele acestora stătea cireada de cornute plasată de-a dreapta și de-a stânga în timp ce restul cowboy-ilor împreună cu animalele se deplasau lent înspre indieni, pregătindu-și carabinele. Lupul Negru sări din nou pe crupa calului său adresându-se pe un ton imperativ oamenilor de sub comanda sa, după care se întoarse înspre cei patru albi:

— O să-mi iau singur cele cinci sute de vite sau iarba preeriei va crește bogată pe mormintele Fețelor Palide, le traduse comanșul.

Cei 12 albi se aflau acum împreună dar asta evidenția o și mai vădită disproporție între cowboy și indieni. Cea mai mică mișcare imprudentă venită dinspre una dintre părți ar fi putut declanșa o vărsare de sânge cu urmări incalculabile, în orice moment. Deodată Hayne ridică mâna după ce la orizont apăruse ca din senin un nor de praf.

— Se apropie soldați călare, constată el.

Capetele tuturor indienilor se întoarseră înspre acel nor de praf iar în această clipă Hayne simți că Lupul Negru începe să șovăie. Pe fața sa tăbăcită, arămie, se putea citi clar consternarea. De-abia după ce o rafală de vânt mai risipi din norul de praf și ochii privitorilor au putut desluși că numai doi călăreți galopau înspre ei un surâs sălbatic înflori pe buzele șefului comanș care se răsuci în șea.

— Buffalo Bill! strigă entuziasmat Joe Țânțarul.

Buffalo Bill și vechiul său prieten Nick Wharton! Dar ce puteau face cercetașul și trapperul, decât să ridice la 14 numărul albilor care urmau să-i înfrunte pe cei 40 de indieni? În același moment numele faimosului cercetaș care era Bill Buffalo și care nu-i era deloc necunoscut șefului comanș îi garanta acestuia faptul că lucrurile nu se vor mai derula atât de simplu pentru el pe cât sperase la început. Cât despre eroul nostru, cercetașul, acestuia nu-i trebui decât o privire pentru a evalua corect întreaga situație. Cei doi călăreți nu-și domoliră galopul în care se angajaseră decât în momentul când ajunseră exact pe linia de demarcație între tabăra albilor și cea a indienilor comanși.

CAP. III

O STRATAGEMĂ

Era ușor de văzut că (scoutul) cercetașul și amicul său bătrânul (trapper) căutător de urme, veneau după o goană nebună, întrucât ambii cai erau nădușiți și plini de spume.

— Ce se petrece aici? strigă Bill Buffalo după ce-l examinează cu un ochi sever pe șeful indian întorcându-se apoi înspre conducătorul cirezii: Ce vrea să vă facă Phil?

— Nimic altceva decât să mă facă să-i cedez cinci sute de capete de vită. În caz contrar nu voi scăpa fără luptă.

Bill se întoarse înspre Lupul Negru cu o încruntătură de sprâncene:

— Mă cunoști nu-i așa? întrebă el.

— Tu ești PAE-HAS-KA (*PLETE LUNGI*) răspunse imediat comanșul.

Tonul și maniera în care-o spusese erau pline de respect.

— Bine! admise cercetașul. Vin de la Fort Sill căpetenie LUPUL NEGRU și-ți aduc un avertisment din partea căpeteniei soldaților. Dacă mai opriți un singur *cattlemen* pe drumul acesta veți fi urmăriți, tu, războinicii tăi și femeile tale după care veți fi dați morții. Toate proprietățile și casele Lupului Negru vor fi prada de război a soldaților și în cele din urmă li se va da foc și nu va rămâne nimic altceva decât scrum și cenușă.

— Cuvinte mari și vorbe goale! țâșni răspunsul de pe buzele strânse cu semeție ale indianului. Fac ceea ce vreau în țara mea. Conducătorii cirezii (cowboys) n-au dreptul de-a traversa teritoriul meu fără să plătească.

— Lupul Negru nu spune adevărul și el știe asta, replică cercetașul pe un ton dur. Fețele Palide au acest drept.

— Vreau 500 de tăurași, își reînnoi el cererea.

— N-o să-i ai fiindcă acești tăurași aparțin guvernului. Aceștia sunt conduși spre Nord pentru a fi oferiți fraților voștri roșii drept rații pentru carne. Lupul Negru vrea să ia hrana de la gura fraților săi roșii?

Dar Lupului Negru nu-i păsa nici cât negru sub unghie de frații săi roșii atunci când se punea problema ca oamenii lui să fie aprovizionați mai bine. Cu toate acestea cuvintele cercetașului îi temperară într-o oarecare măsură ardoarea.

— Conducătorul cirezii mi-a promis cinci tăurași, preciză el.

— Așa e, Bill, dar această canalie roșie n-a vrut să accepte. Chiar în momentul când ați apărut voi se pregătea să tabere asupra noastră cu războinicii săi.

— Nu, nici măcar un tăuraș, strigă cu energie Bill repezindu-și pumnul în direcția Lupului Negru. Soldații vor fi în curând aici și dacă comanșii nu vor respecta legea, aceasta va fi ultima zi a Lupului Negru și a bandei sale. Războinicii care stăteau grupați în spatele căpeteniei comanșe începură să se impacienteze. Aspectul și cuvintele cercetașului produsese un impact minor asupra lor întrucât nu-i cunoșteau reputația și isprăvile așa cum le cunoștea căpetenia lor, însăși.

— Unde sunt soldații ăștia? întrebă el, aruncând o privire fugară în direcția de unde apăruseră noii veniți, întrucât percepu perfect nerăbdarea oamenilor săi. Eu unul, nu văd pe nimeni, adăugă el.

— Vin chiar acum dar sunt încă ascunși de colinele acelea, replică scoutul după care se ridică în scara șei, agitându-și în aer chipiul.

În chiar clipa aceea răsună de undeva din dreapta sunetul ascutit dar estompat de depărtare a unei trompete. Efectul pe care-l produse acest sunet îndepărtat fu magic. Scoțând un țipăt gutural Lupul Negru lovi jamba poneiului său pornind într-un galop nebun în direcția în care dispăruseră de

curând femeile și bătrânii taberei sale. Oamenii săi nu pregetară să-l urmeze cu aceeași frenezie acompaniați de râsetele și fluierăturile cowboy-ilor acum eliberați de orice grijă.

— Acum Phil, reluă cercetașul cu vioiciune nu-ți mai rămâne decât să repui cireada în marș și să cauți trecerea înspre North Fork pentru a vă avea tabăra asigurată pentru la noapte. De un lucru poți fi sigur însă, încă n-am terminat cu Lupul Negru, ceea ce am reușit e să câștigăm puțin timp.

— Păi de ce să mai purtăm grija ăstuia, Bill, dacă o trupă de soldați stă gata pregătită în dosul colinelor ăstora?

— Da, se poate spune și așa că e vorba de un mic detașament, adăugă cercetașul în timp ce un surâs bizar îi înflori pe buze. Puneți-vă în marș și încă repede. Locul acesta nu e bun. Marea tabără de vară a comanșilor și kiowașilor e prea aproape pentru a ne simți în siguranță. Totuși Lupul Negru nu va face apel la aceștia decât în caz de mare nevoie. Omul ăsta e viclean, nevoie mare. Mai întâi că nu vrea să împartă cu nimeni eventuala pradă în bovine. Dacă totuși va avea loc o luptă să nu uităm că noi suntem mai aproape de Pieile Roșii decât de flancurile trupelor lui Custer de la Big Horn. Prin urmare îți revine să alegi un traseu corect până la North Fork.

Hayne își puse cowboy-ii la treabă imediat. În timp ce vitele fură adunate astfel, Orlando o porni înainte cu căruța sa încărcată cu provizii pentru a avea timp să pregătească cina atunci când cireada va fi sosit deja la locul de campare. Nick Wharton și Joe pentru a grăbi lucrurile se alăturară dând o mână de ajutor cowboy-ilor. Bill Buffalo și Hayne călăreau acum unul lângă celălalt în fruntea cirezii și cel din urmă, conducătorul cirezii nu-și putea desprinde ochii uimiți de linia colinelor joase dinspre dreapta unde s-aștepta să zărească soldații.

— Ce te străduiești atâta să vezi, Phil? îl întrebă surâzând cercetașul.

— Păi, detașamentul de soldați ce altceva? Când am auzit trompeta nu mi s-a părut a fi prea departe.

— Atunci uite-l că vine! adăugă Bill. Și într-adevăr, un călăreț, dar unul singur, părăsea colinele cu intenția clară de-a se alătura convoiului. Nu era altul decât un băiat de vreo 15 ani care purta uniforma albastră a armatei. Ținea o carabină drept în față în timp ce trompeta o avea petrecută cu o curea pe unul dintre umeri. Aceasta, confecționată din alamă scliffea în soare. De îndată ce-a fost mai aproape cu toții au recunoscut în el un indian.

— Pe mațele lui Scaraoțchi, Bill, dar unde-i restul detașamentului? exclamă surprins Hayne aproape gâtuit de emoție.

— Acesta-i întreg detașamentul Phil, veni uluitor răspunsul.

— Prin urmare le-ai jucat o festă Pieilor Roșii?

— N-a fost decât o stratagemă și atâta tot. Cu toate vitele astea după voi nu văd cum ați fi putut susține o bătălie. Am fost doar special trimis la voi pentru a ajuta să traversați în liniște regiunea ostilă. E mare nevoie de vitele voastre în Nord și sunt tot atât de puțin interesat ca și voi să nu mă angajez în bătălii inutile.

— Atunci puiul acesta de Piele Roșie a fost acela care a sunat din trompetă?

— E din Fort Sill. E un tânăr indian plin de îndrăzneală și inițiativă care e cu noi de multă vreme. Asta de pe vremea când locuiam cu Nick în Valea Morții, în California. În cele din urmă l-am trimis în fort unde servește ca trompetist de câteva luni. Micul Cayuse – acesta e numele lui – nu-și mai putea încapa în piele când ne-a văzut, a cerut aprobarea și-a obținut-o de-a ne însoți.

Abia își termină cercetașul explicația că tânărul indian li se și alătură.

— Bună glumă ai făcut cu indienii ăștia, Bill! se entuziasmă el râzând. Cum de ți-a venit ideea asta?

— Da, se poate spune că șmecheria a reușit Cayuse, răspunse cercetașul. Acum însă poți să i te alături lui Nick și celorlalți ca să-i ajuți să mâne cireada.

— Se poate spune că-i un băiat deștept brici și când te

gândești că-i indian, mărturisi Hayne urmărindu-l cu ochii pe tânărul care se îndepărta.

— E chiar mai mult decât atât. declară cercetașul. L-am văzut în situații deosebit de dificile chiar pentru adulți și nu și-a pierdut niciodată capul făcând exact ceea ce trebuia.

— Așadar e deja încorporat în armată?

— Un ofițer s-a interesat de soarta lui pentru un post militar în New Mexico. L-au învățat să sune din goarnă și astfel micul Cayuse a primit postul. Acum revenind în actualitate grăbindu-ne noi încoace nu știu de ce-am crezut că nu e vorba de-o simplă gâlceavă așa că l-am sfătuit pe Cayuse să stea pitit în dosul colinei și să sune din goarnă numai în momentul când eu îi voi da semnalul ridicând chipiul.

— O idee genială! Ne-a permis să evităm lupta deocamdată dar Lupul Negru nu va întârzia în final să realizeze c-a fost tras pe sfoară când va evalua forța „detașamentului” de soldați, se pronunță cu realism și sinceritate Hayne.

— Dacă la rândul vostru Phil o să vă dați silința să găsiți repede trecerea spre North Fork înseamnă c-am câștigat exact timpul necesar. Cât despre mine o să plec în recunoaștere pentru a putea evalua cât mai corect situația.

— Și când te vei reîntoarce?

— Asta depinde doar de ce voi găsi dacă totuși va fi să găsesc ceva. Fii sigur însă că mă voi întoarce la timp pentru a vă avertiza asupra pericolelor cu care urmează să vă confrunțați. Am primit doar ordinul de-a vă asigura trecerea prin terenul ostil fără escortă militară.

— Așa ceva nu se poate! mormăi Hayne. Dacă guvernul vrea să aibă cu-adevărat cornutele astea atunci trebuia să se îngrijească să le și apere.

— Imposibil pentru moment Phil. De-abia au rămas o mână de soldați la fort, ceilalți sunt toți plecați în campanie.

— Nu cumva au plecat înspre marea tabără de vară a comanșilor și kiowașilor?

— Nu, nici pe departe! Indienii care ne dau de furcă sunt bande dispartate. Cei adunați în tabăra de vară n-au

dezgropat încă securea războiului deși s-ar putea oricând s-o facă. Dacă ar avea vreun motiv s-o facă și cireada voastră ar putea fi unul, ar apuca și ei mai ușor calea războiului. Tocmai din aceste considerații am fost însărcinat să vă salvardez cireada. Dar destul cu vorba, e timpul să plec. La revedere Phil!

Cercetașul ridică mâna arătând cu două degete în direcția est.

După ce străbătu câteva mile se găsi la râul North Fork pe care-l traversă pentru a lua urma comanșilor pe malul celălalt. Urmele se dovediră proaspete întrucât erau făcute de caii indienilor comanși în plin marș. Bill se bucură fiindcă ceea ce găsi îi dovedea că Lupul Negru nu-și revenise din panica ce-l apucase și nu mai traversase îndărăt cursul de apă. Nici măcar nu mai găsisese necesar să lase în urmă o ceată de indieni pentru a spiona asupra efectivelor companiei de soldați pe care-o credea trimisă în ajutorul văcarilor. Se putea trage concluzia că stratagema de care uzase Bill nu avea șanse de-a fi prea curând descoperită. Urmele duceau înspre dreapta într-o regiune muntoasă și sălbatică a ținutului. Cercetașul porni mai departe cu prudența-i obișnuită dar deodată un vâl de fum se ridică din dosul unui tufiș de răchită și în aceeași clipă urmă o detunătură înăbușită însoțită de-o minge de foc. Bill Buffalo își duse mâna la piept se clătină în șa după care alunecă imediat alături, la pământ. Calul se împiedică și se culcă la rândul său jos, în timp ce cu un „whoop” ascuțit, voios și triumfător un războinic comanș se ridică în picioare.

CAP. IV

O DESCOPERIRE FERICITĂ

Tot atât de prompt gândit ca și executat, de îndată ce indianul deschisese focul Bill se trântise la pământ pentru a împiedica războinicul să-i raporteze Lupului Negru ceea ce a văzut. Glonteile lovi oblâncul șei cercetașului ricoșând fără a produce nici un rău. În plus așa cum am văzut el se lăsase să lunece numaidecât la pământ. Pentru a fi sigur că nu-l va rata pe indian se prefăcu mort. Avid de-a se alege cu un scalp nou comanșul se apropie cu niște legături din piele de căprioară și un cuțit pe care și-l scoase de la brâu. Ajuns aproape de cercetaș își aruncă pușca deoparte și se aplecă. Instantaneu pumnul de fier al lui Buffalo Bill se destinse cu forța unui arc de pistol îl lovi pe comanș care căzu pe spate nu mai puțin împietrit de surpriză cât de lovitură. Se dezmetici în clipa când cercetașul îi duse mâinile la spate. În cădere comanșul lăsă să-i scape cuțitul. Bill avea și el unul la centură, iar acum în luptă, mâinile lor căutau fiecare să apuce mânerul. Indianului frustrat de poziția în care ajunsese îi reuși până la urmă să apuce scoțându-l din geantă, unul dintre revolverele cercetașului. Îl înșfăcă fără să bage de seamă că țeava îi era îndreptată înspre propriul său piept gol. În urma mișcărilor devălmășie a celor două corpuri îmbrățișate în fierbințeala luptei arma se descărcă. Comanșul recepționează glonte în cap. Membrele sale se destinseseră subit iar acesta rămase fără suflare la pământ. Bill trase trupul inamicului său mort în dosul unui tufiș masiv format din arbori tineri de răchită și tot astfel procedă

și cu pușca indianului și cuțitul său Bowie. Un ponei păștea de cealaltă parte a tufișului dar cercetașul îl lăsă în voia lui grăbindu-se să se urce în spinarea propriului său cal pentru a lua cât mai curând urma Lupului Negru. Întâlnirea sa cu indianul fusese scurtă dar decisivă. După cum își dădu imediat seama acest războinic indian avea menirea de a-i livra informații șefului comanș dar acum Bill era acela care era în stare să devoaleze intențiile Lupului Negru de-a întinde o capcană și a-i ataca pe prietenii săi cowboy la sud de North Fork. După toate aparențele Lupul Negru nu avea de gând să se retragă înspre marea tabără de vară a comanșilor și kiowașilor care se plasa în direcția nord în timp ce el se îndrepta spre sud-est către afluentul Râului Roșu, numit Otter Creek. Mai mult decât atât, trei sau patru mile mai departe Bill dădu peste rămășițele unei tabere recent abandonate în care recunoscute urmele indubitabile ale Lupului Negru care-și părăsise acest loc de campare în mare grabă. Din ce în ce mai sigur că nu avea de ce se teme din partea indienilor Bill abandonează urmărirea indienilor fugari îndreptându-se înspre nord. Voia să facă pur și simplu o recunoaștere a acestei tabere pentru a-și da seama de starea lucrurilor.

Deși revolta era restrânsă la câteva bande rătăcitoare pe care soldații le urmăreau în munții Wichitei situația s-ar fi putut înrăutăți dacă comanșii și kiowașii campați pe albia lui Otter Creek s-ar fi decis să se răzvrătescă. În acest caz ar fi fost greu de prezis unde s-ar fi oprit lucrurile. Tocmai de aceea comandantul fortului l-a trimis în misiune pentru a evalua adevărata stare de spirit din marea tabără reunită care nu era deloc disjunctă în raport cu sarcina lui imediată de-a asigura libera trecere a cirezii lui Hayne prin ținuturile controlate de indieni. Comportamentul acestora în raport cu proprietățile guvernului era un barometru destul de fidel cu privire la intențiile acestora. Alegând să meargă înspre Otter Creek, Bill Buffalo era conștient că drumul său va traversa terenuri accidentate, prăpăstii sau ravine încărcate de vegetație dar asta la urma urmei venea în întâmpinarea

scopurilor sale dacă dorea să spioneze cu succes mișcările indienilor. De altfel remarcase deja câțiva indieni călare care părea foarte determinați în a alege o direcție sau alta. Tocmai aceste mișcări aparent lipsite de noimă îl intrigau pe cercetaș care-și bătea constant capul să le dezlege tâcul. Deja se înserase când Bill și ajunsese aproape de Otter Creek ceea ce-l determinase să înainteze cu și mai mare prudență întrucât cu greu ar fi putut descoperi la timp un inamic ascuns. Deodată, pe când traversa o râpă calul său se cabră și făcu un salt înapoi. Deși obscuritatea nu-i permisesse prea bine, reuși să vadă până la urmă, o umbră neagră întinsă la pământ. Descălecă pentru a examina acel obiect dar când se apropie îndeajuns nu-și putu reține un surâs. Un „*papoose*” adică un prunc indian stătea semiîncolăcit lângă o piatră, completamente gol dacă facem abstracție de mocasinii cu care era încălțat. Micuțul dormea un somn profund și fără grijă. Bill Buffalo se aplecă și-l ridică având drept consecință faptul ca acesta se trezi, îngână câteva cuvinte dar dându-și seama că se afla în brațele unui străin și încă alb, începu să țipe și să se zbată. Cercetașul își scoase din bocceaua pe care o purta asupra sa o bucată de carne de vită uscată pe care copilul începu de îndată s-o ronțăie întrucât era mort de foame, scâncetele și țipetele încetând ca prin farmec. Bill ținând încă copilul în brațe reurcă pe cal și-și continuă drumul. Sus pe înălțimi apărură și dispărură focuri, fără îndoială semnale de comunicare. Ce voiau să spună semnalele acelea? Se putea presupune că aveau legătură cu indienii călare pe care i-a văzut de departe cercetașul. Nu cumva se semnaliza trecerea cirezii în direcția North Fork ceea ce însemna o aprovizionare consistentă și durabilă cu carne de vită? Cât despre țâncul pe care-l găsisese Bill acesta aparținea fără îndoială taberei. Un plan îndrăzneț prinse contur în mintea cercetașului. Va intra călare în mijlocul triburilor de indieni și va reda pruncul familiei sale. Deși în general albi erau priviți cu ostilitate de către indieni lucrurile s-ar putea schimba dacă un astfel de alb ar reda un prunc rătăcit familiei sale. În felul acesta n-ar trebui să-și mai facă

probleme dacă și cum va afla dispoziția de amplasament a Pieilor Roșii. Pătruns de ideea asta a cărei valoare n-o înțelesese pe deplin decât mai târziu dădu bice bidiviului său pentru a se înscrie într-un tempo mai alert și în curând atinse malul Loutrei, adică Otter Creek. Puțin mai departe în amonte de micul curs de apă Bill zări un număr impresionant de focuri de tabără. Își îndreptă calul în direcția aceea iar după încă o milă de mers debută într-un mic platou mărginit pe-o parte de coline iar de cealaltă de un curs de apă, platoul însăși fiind acoperit de-o mică pădurice, din loc în loc presărată de numeroase focuri de bivuac. Războinici și femei se perindau de colo până colo apărând în razele de lumină, în timp ce un apetisant miros de carne arsă umpluse atmosfera. Pâlcuri de indieni călare intrau și ieșeau din tabără cei mai mulți prin zona colinelor. Dintr-o colibă mascată de-un pâlț de sălcii și de arbuști de bumbac situată chiar lângă râu erau adunate mai multe femei din grupul cărora se distingeau o lamentație continuă. Bill ținând strâns copilul în brațe dădu piteni calului și pătrunse în plină lumină a focurilor de tabără. O jumătate de duzină de războinici se îmbulziră pentru a apuca bidiviul cercetașului de dârlogi. Atitudinea le era ostilă dar numai până în momentul când Bill ridică nou-născutul în lumina flăcărilor pentru a putea fi privit mai bine de către toți. În acel moment atitudinea oamenilor se schimbă brusc. Scoaseră un țipăt prelung de bucurie care străbătu întreaga tabără dezlănțuind o vie emoție. Căinii începură să latre, copiii să țipe cât îi ținea gura, femeile ținându-le isonul, în timp ce războinicii urlau din toți plămânii. Grupuri de femei alergând dinspre toate colibele se îngrămădiră către coliba acoperită de sălcii și arbuști de bumbac, învelite doar cu cuverturile lor înflorate și la urma urmei nu mai rămăsese un singur suflet de om care să nu alerge într-un suflet înspre acel alb miraculos care le purta pe brațe copilul pierdut.

CAP. V

PANĂ DE VULTUR, FIULUI

URSULUI CENUȘIU

Războinicii care mai întâi înconjuraseră din toate părțile calul cercetașului dădură acum îndărăt făcând loc femeilor care nu încetau să gesticuleze. Câteva dintre acestea erau bătrâne și urâte dat erau destule și tinere și frumoase, dar oricum ar fi fost, toate gesticulau și chiuiau de bucurie că băiețelul fusese găsit. Una dintre cele din urmă ieși din coliba străjuită de sălcii și dându-le pe celelalte consoarte deoparte, în stânga și în dreapta se repezi la Bill și-i smulse aproape cu forța copilul din brațe, după care plângând și râzând deopotrivă se refugie din nou în coliba de unde își făcuse apariția. Celelalte femei (squawas) o urmară instantaneu în timp ce războinicii avură răgazul să se apropie din nou de calul lui Bill.

Un indian înalt își croi drum printre ceilalți apucă calul cercetașului de dârlogi iar apoi îl prinse pe Bill chiar de mână.

— Cum? întrebă el simplu. Om alb, tu frate de la Ursul Cenușiu. Om alb găsit prunc de la Ursul Cenușiu și adus în satul lui. Om alb are inimă bună. Comanșii prieteni, kiowașii prieteni de la omul alb. Acum omul alb lasă cal vine în cort de la căpetenie.

Fără a mai pierde vremea cu întrebări inutile Bill sări de

pe cal în timp ce câțiva războinici indieni se grăbiră să-l ia în primire iar el îl urmă pe șef în coliba cea mai arătoasă în fața căreia ardea un foc viu și era chiar aceea în care dispăruse de curând tânăra indiană. Ursul Cenușiu și Bill Buffalo se așezară alături pe un trunchi de copac în timp ce femeile și războinicii îi înconjurară cu fețe zâmbitoare. Din interiorul colibe se percepeau încontinuu strigăte guturale prin care erau exprimate sentimentele de bucurie pentru găsirea copilului răătăcit. Ursul Cenușiu ridică mâna cu gravitate. Una dintre squawas se repezi și-i aduse șefului aproape imediat o pipă lungă, roșie. Aceasta fu aprinsă și femeia se ghemui lângă foc numai după ce adăugă câțiva bușteni gata pregătiți pentru a realimenta jarul format. Șeful indian trase două sau trei fumuri după care o întinse cercetașului care după ce inspiră câteva fumuri o înapoie căpeteniei.

— Poate că omul alb se numește PAE-HAS-KA? întrebă Ursul Cenușiu.

Cercetașul făcu un semn afirmativ din cap.

— Unde l-a găsit Pae-has-ka pe Pană de Vultur, fiul Ursului Cenușiu?

Bill Buffalo explică unde îl găsisese pe micul indian. Ursul Cenușiu femeile și războinicii îl ascultau cu atenție.

— Pae-has-ka este un om foarte viteaz. El vine în sat indian deși știe că indieni urăște Fețe-Palide și face asta numai pentru a aduce pe Pană de Vultur.

Ursul Cenușiu dădu un ordin pe un ton ridicat și întreaga mulțime de războinici și femei se risipi care încotro înghițiți de tenebrele întunericului. Mai rămăseseră numai două squawas căroră șeful le adresă acum cuvântul. Acestea se apucară imediat să execute niște treburi gospodărești tranșând carnea de bizon pe care-o avuseseră pregătită alături de câteva turte de porumb care fuseseră și ele expuse pe jarul încins. Bill și căpetenia începură să mănânce împreună, în timp ce cele două femei îi vegheau rămânând aproape, gata să-i servească. După ce masa se sfârși o indiană frumoasă pe-a cărei față durerea și suferința recentă nu putuse fi înlocuită pe deplin de bucuria recentă,

ieși din colibă, veni și îngenunche prinzându-i mâna cercetașului. După ce-și exprimă în acest fel sugestiv, lipsit de cuvinte gratitudinea sentimentelor sale materne pentru cel ce-i înapoiase fiul, ridică mâna omului alb până la buzele sale, într-un ultim gest de recunoștință.

— Ea este Antilopa Rapidă, squaw de la Ursul Cenușiu și mama lui Pană de Vultur. Ea mulțumește lui Pae-has-ka pentru că găsit pe Pană de Vultur și i l-a redat. Să mergem!

Ursul Cenușiu o dădu cu blândețe îndărăt pe Antilopa Rapidă spunând:

— Mă ocup eu de Pae-has-ka. El trebuie odihnește apoi vine la focul Sfatului, vede dans apoi primește cadouri.

— O să mă odihnesc privind dansul războinicilor, Ursule Cenușiu, spuse el urmându-l pe căpetenie. Dar de daruri n-am nevoie.

Căpetenia nu răspunse. În timp ce traversau tabăra numeroși războinici, femei și copii se înșiruiră de-a lungul drumului străbătut privindu-i pe cei doi, căpetenia și musafirul său, cu multă deferență. În curând se opriră în fața unui cort acoperit cu o piele de cerb lopătar.

— Această locuință aparține lui Pae-has-ka spuse șeful. Pae-has-ka e în siguranță printre comanși și kiowași ca printre Fețele Palide. Pae-has-ka poate să se odihnească să fumeze și să aștepte până se întoarce Ursul Cenușiu.

Cercetașul intră în cortul acoperit cu piei. Interiorul era luminat de-o candelă înțeleasă în seul ei și care fusese plasată pe un cufăr vechi. Pe podea fuseseră așternute de asemenea diferite blănuri suple și moi la pipăit. De îndată ce Bill se așeză o indiană tânără apărură cu o pipă. Surâse scuturând capul arătând înspre pipă, tabac și chibrituri. Tânăra fată dispărură tot atât de silențios precum apăruse. Bill începu să reflecteze la consecințele acestei șanse nesperate pe care o dobândise și care-i permisesese să se infiltreze în tabăra indienilor aliați. Abia acum înțelese că această viermuială precipitată, sosirea și plecarea indienilor călare precum și numeroasele focuri aprinse aveau drept cauză dispariția lui Pană de Vultur pe care el avusese șansa de a-l

găsi și ceea ce era mai important de a-l reda tatălui său. Aceasta s-ar fi putut dovedi de maximă importanță nu numai pentru salvarea cirezii lui Hayne dar chiar în ceea ce privea misiunea guvernului. Cercetașul era invitat la consiliul comun al forțelor indiene aliate unde s-ar putea discuta probleme foarte importante cum ar fi pacea sau războiul. Prestigiul pe care și-l câștigase salvând viața fiului căpeteniei era el atât de mare pentru a-i permite să ia parte la supremul sfat al războinicilor? În acest caz misiunea lui ar fi fost să deturneze intențiile belicoase ale indienilor spre o stare de spirit mai pașnică și nu odată s-a dovedit în istoria mai recentă a acestora că fapte de mai mică importanță au avut consecințe semnificative. Se afla deja de-o oră în interiorul cortului reflectând și fumând când dintr-odată apărură la intrare Antilopa Rapidă care îi zâmbi și-i întinse mâna. Bill Buffalo se lăsă purtat de mână până ce ajunseră la un foc mare plasat chiar în centrul taberei. Bătrânii, șefii și cei mai de seamă războinici ai celor două triburi erau deja așezați în jurul focului. Toți fumau pătrunși de gravitatea momentului iar la sosirea sa ochii tuturor se întoarseră să-l privească. Erau priviri pline de bunăvoință. Antilopa Rapidă îl prezentă tuturor și-l pofti să se așeze lângă soțul ei, Ursul Cenușiu. Acesta se ridică încet prinzându-i mâna apoi se așeză din nou la loc. Judecând după expresiile grave ale fețelor celor adunați pentru sfat, Bill putea deduce că era vorba despre lucruri importante. Într-un plan secundar undeva în spate erau plasate soțiile celor mai de seamă războinici așa-numitele „squawas” învelite în cele mai bune cuverturi de care dispuneau. Părul negru al femeilor și războinicilor luceau ca smoala în lumina flăcărilor, fețele războinicilor fiind vopsite iar pe cele ale femeilor deasupra genelor se distingeau o tentă de roșu. Pe un stâlp în fața cercetașului erau etalate haine din piele de bizon și de cerb lopătar cu grijă jupuite, o pereche de mocasini brodați cu perle și țepi de porc mistreț precum și jambiere din piele de antilopă împodobite cu franjuri și broderii ca și mocasinii, alături de o cuvertură albastră încăpătoare. În mijlocul tăcerii generale,

Ursul Cenușiu ridică mâna. În acelaș moment femeile din spate începură să intoneze o melodie acompaniată de-o bătaie surdă de tobă. Treptat, melodia se schimbă într-o lamentație care avea ca temă durerea unei mame care și-a pierdut de curând copilul iar tobele prin accentuarea bătăii lor nu făceau decât sublinieze creșterea imensei sale tristeți. Foarte uimit mai întâi cercetașul presupusese că Sfatul războinicilor era precedat de-o asemenea acțiune de mulțumire.

Într-un moment când dansul și răpăitul tobelor ajunsese la paroxism un indian străpunse întunericul exterior sărind în mijlocul cercului luminos. Bill Buffalo de-abia își putu reține respirația. Indianul care sărise în mijlocul cercului de lumină nu era altul decât... Lupul Negru! Ceea ce sărea în ochi de la bun început era faptul că se găsea în pragul unei furii nemaipomenite și că nimerise în tabără cu totul pe neprevăzute. Ce va întreprinde acesta? Bill era sigur că nimic bun în ceea ce-l privea.

CAP. VI

CONSILIUL RĂZBOINICILOR

Lupul Negru, contrar tuturor așteptărilor începu să vorbească cu o asemenea înflăcărare și pasiune încât făcu să înceteze aproape de la sine corul femeilor care cântau rămânând doar să răsune răpăitul tobelor, dar și acesta din ce în ce mai stins. Războinicii rămaseră muți și impasibili dar se putea citi clar pe fețele lor consternarea iar pe cele ale femeilor, indignarea. Tot vorbind Lupul Negru se plasă între Ursul Cenușiu și Bill arătând cu mâna în direcția acestuia din urmă neconținând să-l privească cu ochi scăpărători. După ce începu să-l acuze violent pe Bill că ucisese unul din al lor, făcu apel la auditoriu semnalizându-le apropierea mării cirezi care urma să le asigure hrană din abundență permițându-le să înlăture dominația Fețelor Palide, deopotrivă. Comanșul era un om care se entuziasma pronunțându-și propriul său discurs și până la urmă atinse un stadiu de furie atât de ridicat încât se repezi cu cuțitul său de scalpat pentru a-i lua scalpul omului alb chiar acolo, în fața oamenilor săi. Dar Ursul Cenușiu care îi stătea aproape vigilent și mobil cu o lovitură bine ținută de pumn făcu să-i cadă cuțitul din mână. Îi adresă apoi câteva cuvinte de reproș după care îi ceru pe un ton imperativ să părăsească cercul în care se infiltrase. Căpetenia comanșă își plimbă privirea peste războinicii adunați reintră în posesia cuțitului său Bowie, după care părăsi morocănos cercul de lumină trecând în planul doi, alături de squawas.

— A spus vorbele alea la mânie Pae-has-ka, i se adresă

șeful musafirului său. Dar tu ești fratele meu, omul care l-a salvat pe Pană de Vultur. Nici un om nu-l va putea atinge pe Pae-has-ka atâta timp cât e musafirul meu, al Ursului Cenușiu.

După ce spuse vorbele astea ridică din nou mâna și corul femeilor reîncepu odată că răpăitul tot mai insistent al tobelor. Treptat totul ajunsese la intensitatea care o avusese înainte de intervenția brutală a Lupului Negru. La un semn al șefului patru tineri indieni săriră în mijlocul cercului de foc. Aceștia erau vopsiți în culori vii având atașate gheare de lup în spate iar în păr purtând pene de vultur. În jurul coapselor și gambelor purtau ornamente de metal sunătoare. Tinerii începură să danseze în jurul focului și ori de câte ori ajungeau în dreptul cercetașului zăboveau o clipă ducându-și mâna la frunte în semn de omagiu. Dansul acestora simboliza în linii generale o dramă. Drama unui copil pierdut. Din mimica lor se putea deduce că-l căutau, sperau și-l căutau din nou, vocile plângărețe ale femeilor precum și ritmul bătăilor de tobă scoțând în evidență acest lucru. La sfârșit, unul dintre tinerii războinici scoase un strigăt se precipită înainte luând de pe sol o cuvertură împăturită. Ceilalți se grăbiră să-i dea ajutor și-n cele din urmă izbucni un strigăt de bucurie izvorât din gâtlejurile tuturor. Vocile femeilor exprimau și ele o tonalitate înălțătoare plină de voioșie în timp ce bătăile de tobă se intensificară până la paroxism. Cei patru războinici ieșiră afară din cerc prezentându-i Antilopei Rapide cuvertura împăturită. În acel moment mama copilului traversă cercul cu pătura sub braț ingenunche în fața cercetașului îi luă mâna ducând-o la inimă și la frunte după care dispăru. Ursul Cenușiu se ridică pronunță o mică alocuțiune pe limba lui, după care făcând onorurile musafirului său se exprimă în cea mai bună engleză pe care o stăpânea:

— Ascultați pe Ursul Cenușiu șeful suprem al satului comanș și kiowas. Pae-has-ka este fratele meu care a adus pe fiul nou-născut al Ursului Cenușiu și al Antilopei Rapide crezut pierdut. Pae-has-ka venit în sat când indieni au inimă

rea contra Fețelor Palide. Pae-has-ka fost brav nu temut de asta. Acum el întotdeauna prieten de la Urs Cenușiu. Lui dat haine – și șeful comanș arătă cu mâna înspre vestmintele etalate – iar Antilopa Rapidă dăruit lui mocasini, jambiere și pătură. Noi nu poate uita niciodată cum salvat el Pană de Vultur!

Șeful comanș se reaseză. Femeile mai dădură încă o dată un răpăit din tobele lor după care se retraseră lăsând în jurul focului numai bătrânii și războinicii cei mai vestiți alături de căpetenii. Lupul Negru rămăsese la marginea exterioară a cercului de foc în timp ce Bill își reluă locul său alături de Ursul Cenușiu.

Consiliul războinicilor putea începe. Se reaprinseseră pipele și timp de câteva minute toți fumară în tăcerea cea mai deplină. Lupul Negru își reluase între timp locul său în interiorul cercului dar la un semn al Ursului Cenușiu unul dintre războinici se ridică și-l deposează încă odată pe acesta de cuțitul său Bowie. Lupul Negru vorbi primul dar cu o voce la fel de tăioasă ca prima oară nefăcând altceva decât să repete ceea ce spusese de altfel mai înainte. Își termină discursul pe un ton amenințător aducând injurii sălbatice la adresa Fețelor Palide după care se plasă în mijlocul cercului luminos. Urmă un moment stânjenitor de tăcere. În cele din urmă Buffalo Bill se ridică adresându-se comanșului de-o manieră inteligibilă pentru toți:

— Lupul Negru susține că Fețele Palide i-au ucis unul dintre cei mai buni războinici. Cel care i-a ucis războinicul sunt eu și nu cowboy-ii care mână cireada. Conducătorii cirezii sunt prietenii lui Pae-has-ka iar el însuși este un agent al guvernului condus de Marele Părinte Alb care domnește la Washington. Războinicul comanș n-ar fi fost ucis dacă n-ar fi tras din tuفیș asupra lui Pae-has-ka. Veniți să vă arăt șeaua mea care poartă urma glontelui tras de către războinic.

Un murmur de aprobare străbătu asistența. Ursul Cenușiu adăugă simplu:

— Pae-has-ka are o inimă bună. Dacă a ucis totuși pe unul dintre vitejii războinici ai Lupului Negru înseamnă că a

avut în motiv întemeiat pentru asta. Să uităm întâmplarea și gata!

Cercetașul continuă:

— Se zvonește că ar domni o stare de neliniște printre comanși și kiowași. Câțiva dintre tinerii lor războinici au ucis și au furat după care s-au refugiat în munții din Wichita. Asta nu e bine dar eu sunt de părere că triburile comanșe și kiowas nu ar trebui pedepsite pentru faptele unora. Dacă triburile au de înaintat vreo plângere vor trebui să-și trimită reprezentanții să discute cu șeful alb de la Fort Sill. El vă invită să veniți pentru că îi consideră pe comanși și kiowași frații săi și nu dorește să-i condamne pe toți pentru acțiunile unor capete înfierbântate. Nu alegeți calea războiului. Războiul aduce întotdeauna noaptea și ruina peste satele voastre, tristețea și necazul asupra femeilor și copiilor voștri. Dacă vreți să vi se facă dreptate, vi se va face. Șeful alb care se găsește la Fort Sill m-a înputernicit să vin și să vă spun toate astea. Iată de ce sunt aici.

Acest discurs a fost ascultat într-o tăcere respectuoasă. Dar cercetașul mai avea ceva de spus, de aceea reluă:

— Cirezile de vite care traversează ținuturile voastre aparțin Marelui Părinte Alb de la Washington. Au fost cumpărate în Mexic și sunt mânate către Nord pentru a hrăni oamenii roșii, frații voștri a căror pășuni au fost devastate de incendii și acum mor de foame. Comanșii și kiovașii trăiesc în abundență. Lăsați cirezile de vite să ajungă la frații voștri extenuați. O să însoțesc cirezile până vor părăsi teritoriile indiene. Dorim pacea și nu dorim să ne luptăm. Nu ne vom lupta decât dac-ar trebui să salvăm turmele de vite.

Bill Buffalo se reaseză. După ce vorbește cercetașul, Lupul Negru începu să vorbească din nou reluându-și acuzațiile și imprecățiile întrucât – lucru rău pentru el – cuvintele lui Bill avuseseră un impact favorabil asupra indienilor. Începu să strige, să gesticuleze, să tune și să fulgere până ce în cele din urmă cedă locul pe care-l ocupase unui alt șef, războinic. Cel care-i urmă vorbea calm preț de câteva momente. Un altul îi

urmă și tot așa vreo șapte sau opt războinici până ce la sfârșit luă cuvântul chiar Ursul Cenușiu însuși. Acesta era un om cu un fizic impozant cu o personalitate și o demnitate masculină greu egalabilă și pe deasupra un orator excelent. El vorbi preț de câteva minute iar sinceritatea și înțelepciunea vorbelor sale produsă o mare impresie atât asupra cercetașului cât și a fraților săi roșii. După ce termină de vorbit Ursul Cenușiu își scoase de la centură securea de război și o împlântă în pământ aproape de foc. Toți războinicii se ridicară în picioare. Unul câte unul defilă în jurul securii de război după care se retraseră la locurile lor. Când îi veni rândul Lupului Negru acesta azvârli cu furie cuțitul său alături de toporul deja împlântat în pământ. El fusese prin urmare singurul care se declarase împotriva părerii Consiliului Războinicilor și prin urmare se anunța partizanul războiului. Toți șefii se ridicară și plecară, doar Ursul Cenușiu și cercetașul mai rămăseseră în jurul focului. Șeful comanș se îndreptă înspre securea înțepenită în pământ, îngenunche și folosindu-se de cuțitul Lupului Negru, trasă un șanț adânc în pământ. Abia acum depozită securea în mica groapă formată, o acoperi cu pământ după care o tasă cu mâinile sale. Se ridică în picioare și privind-l pe Bill îi spuse cu demnitate:

— Lupul Negru a rămas singurul care a ales războiul Pae-has-ka. După cum vezi noi am îngropat securea. Dacă n-ai fi venit, nu l-ai fi găsit pe Pană de VULTUR n-ar fi urmat un discurs al păcii și noi toți am fi fost pentru război. Acum noi toți suntem pentru pace. Ce va face Lupul Negru nu știm. El are inima rea. Când soarele va răsări din nou o să merg la Fort Sill. Pae-has-ka este fratele meu și mereu va rămâne așa.

O tresărire de mândrie străbătu trupul cercetașului umflându-i pieptul. Putea admite că lui i se datora menținerea păcii. În timp ce cei doi noi prieteni străbăteau umăr la umăr satul indian Lupul Negru trecu ca un uragan, călare pe lângă ei proferând amenințări și aruncând blesteme.

— Pae-has-ka să se păzească de Lupul Negru îl preveni Ursul Cenușiu privind cu coada ochiului înspre șeful comanș care traversa în galop tabăra. El are inimă rea!

— Pae-has-ka nu se teme de el, răspunse cercetașul. Pae-has-ka nu are nevoie de cadouri de la Ursul Cenușiu și de la Antilopa Rapidă. Prietenia Ursului Cenușiu este un cadou mult mai mare decât hainele, mocasinii și păturile. Să plecăm! Bill Buffalo părăsi focul de tabără întovărit de șeful comanș.

CAP. VII

VÂNĂTOARE NOCTURNĂ

Lui Bill i se aduse calul gata pregătit pentru drum. Se vedea de la o poștă că animalul fusese foarte bine îngrijit. Carabina atârna de oblâncul șei exact așa cum o lăsase provizii proaspete de alimente îi umflau ranița iar lassoul său atârna și el la locul știut. Sărind în șa Buffalo Bill se întoarse înspre Ursul Cenușiu și Antilopa Rapidă care stăteau în fața cortului lor, întrebându-l pe șef:

— Rămâne așadar cum s-a stabilit că vei porni înspre Fort Sill înainte de-a mai trece încă o noapte?

— Așa este cum a spus-o Pae-has-ka.

— Atunci e bine, constată el laconic.

Întoarse capul calului său înspre est luă în mână dârlogii, făcu să-i zângăne pintenii ridicându-și mâna în semn de salut și adio după care o porni pe micul drumeag de-a lungul râușorului. Putea fi satisfăcut de rezultatul pe care-l obținuse. Avusese o mare contribuție în păstrarea păcii în teritoriul indian și în același timp îndepărtase cel mai mare pericol care-i pândea pe cowboy-ii, prietenii săi. Aceștia nu aveau deocamdată a se teme decât de Lupul Negru întrucât bandele izolate de prădători aveau deja de lucru cu soldații trimiși pentru a se răfui cu indienii răsculați din munții Wichitei. Noaptea deveni și mai întunecată datorită norilor aduși de un vânt iscat ca din senin Din când în când atunci când lumina lunii reușea să răzbată prin pătura de nori, colinele și văile păreau înecate într-o stranie lumină argintie care dispărea ca prin farmec de îndată ce alți vălătuci de nori

își făceau apariția pe boltă.

Nu dură mult și după părăsirea marei tabere reunite a comanșilor și kiowașilor Bill traversă Otter Creek apucând puțin în direcția nord-est. Dacă într-adevăr Hayne se ținuse de promisiune și atinsese trecătoarea North Fork atunci nu se putea să nu dea peste el. În timpul cursei sale solitare Bill nu se putu opri să nu se întrebe cum se face că Lupul Negru a reușit atât de repede să dea peste indianul ucis pe care el avusese totuși grijă să-l „dosească” bine îndărătul unor tufe de scaieți. Nu putea decât presupune că poneiul indianului mirosise urma celui alt cal și în momentul când Lupul Negru a zărit calul fără călăreț și-a format deja o părere trimițându-și apoi oamenii în recunoaștere. Încă mai medita asupra celor ce se putuseră întâmpla când la urechile sale ajunse un alt zgomot neliniștitor.

Opri calul, descălecă, îngenunche punându-și urechea la pământ. Nu se înșelase. Putu discerne galopul unui cal ceea ce-i demonștră că era urmărit! Cu siguranță că urmăritorul lui nu venea din tabăra pe care o părăsise sau cel puțin nu cu asentimentul Ursului Cenușiu.

Acesta rămăsese credincios cuvântului dat și nu era capabil de cea mai mică urmă de ipocrizie și perfidie. Zgomotul deveni din ce în ce mai distinct și mai persistent. Acum Bill era sigur că cel puțin patru călăreți porniseră pe urmele lui dacă nu mai mulți. Fără îndoială că aici avea de-a face cu amestecul Lupului Negru care văzându-și planurile date peste cap a convins mai mulți războinici din tabăra sa să-i ia urma. Din acest punct de vedere n-avea nici o îndoială. Bill se aburcă din nou în șa acceleră tempoul galopului său apucând-o într-o vale strâmtă și aridă. Din când în când se oprea, descăleca și asculta cu atenție. La un moment dat i se păru că urmăritorii săi s-au despărțit, probabil unul sau mai mulți o porniseră înainte în chip de avangardă. Asta îi sugeră cercetașului o idee. Dacă eșua putea reveni oricând apucându-și armele și alegând un moment favorabil pentru ambuscadă, sau pentru a susține atacul inamicului pur și simplu. În scopul de-a duce la bun

sfârșit acest plan se decise pentru o întoarcere bruscă în această strungă formată dintr-o proeminență considerabilă a peretelui stâncos într-un spațiu mai degrabă îngust. Își plasă calul îndărătul acestei proeminențe, cu capul îndreptat înspre mijlocul defileului. Își desprinsese apoi lassoul din șea pe care prinzându-l în mână stângă potrivea nodul mobil cu mâna dreaptă. Indienii erau aproape. Cercetașul se ridică în scări pregătit să arunce lassoul. În timp ce balansa lassoul pregătit să-l arunce, parcă pentru a-i oferi toate avantajele, luna evadă din lințoliul de nori oferind privitorului o generoasă perspectivă asupra Pieilor Roșii care evoluau în câmpie. Ca un șarpe lung lassoul zbură prin aer catapultat din mâna dreaptă a cercetașului. Nodul mobil se abătu asupra capului și umerilor primului dintre indieni azvârlindu-l din șa pe omul aflat în plin galop. Nu scosese nici un țipăt sau sunet oarecare, atât fu de uluitoare și surprinzătoare căderea. Bill porni în goană pentru a-l putea examina cu atenție pe cel căzut. Spera să descopere în indianul doborât chipul Lupului Negru dar a fost dezamăgit în așteptările sale. Cu o rapiditate uluitoare Bill îl întoarse pe indian pe burtă îi duse antebrațele la spate după care le legă strâns. Abia apoi alergă după calul acestuia pe care-l prinse fără mare dificultate aducându-l lângă stăpânul său întins la pământ. În mai puțin de două minute comanșul a fost legat de-a curmezișul calului de capătul liber al lassoului prinzându-i-se picioarele, acesta trecând pe sub pânțele calului și venind spre nodul mobil care-i înconjura umerii. Cravașă apoi bidiviul care o porni în galop de-a lungul râpei iar el protejat de întunericul care se reinstalase odată cu intrarea astrului nopții din nou în nori se puse la pândă. Indianul capturat astfel fusese aparent singurul trimis în recunoaștere dar nu avea să treacă mult timp și apărură și restul bandei care nu întârzie să dea de poneiul camaradului lor cu tot cu încărcătură. Evident că aceștia luând urma calului se pregăteau să coboare în râpă pe când Bill ieșind din ascunzătoarea sa era pe punctul de-a o urca. Asta însemna pentru Bill și sfârșitul urmăririi. În timp ce

comanșii aveau încă de lucru cu desfacerea „pachetului” uman cu care îi „cadorisise” Bill, străduindu-se să priceapă ce se întâmplase acesta se putea îndepărta în voie punând o distanță cât mai mare între el și urmăritorii săi. Era deja ora trei din noapte când atingând trecătoarea North Fork dădu peste una din gărzile de noapte ale lui Hayne. Zece minute mai târziu, bătrânul trapper (căutător de urme), Joe zis Țânțarul și micuțul Cayuse erau grupați în jurul lui Bill lângă căruța cea mare cu provizii.

CAP. VIII

NECAZ ȘI DEZORDINE

— Uff! Tu ești Buffalo la ora asta binecuvântată a nopții, sau mi se năzare mie? strigă bătrânul Nick.

— Da, eu sunt cel care acolo în marea tabără reunită a comanșilor și kiowașilor m-am jucat de-a v-ați ascunselea cu Lupul Negru și câțiva ciraci din banda acestuia.

— Ei drace! Doar n-o să-mi spui c-ai intrat călare așa doar spre deliciul Pieilor Roșii în cel mai mare sat indian? strigă stupefiat Phil Hayne.

— Ba chiar așa, prietene! Dacă asta te satisface mai mult află c-am fost tratat regește și fiecare indian nu știa ce să mai facă pentru a mă simți eu cât mai bine.

Stupefacția și neîncrederea „auditoriului” în ceea ce priveau afirmațiile lui Bill erau de-a dreptul amuzante.

— Șeful suprem al comanșilor și kiowașilor Ursul Cenușiu mi-a promis să vă lase cireada în pace, Phil, continuă el.

— Cum? Șeful suprem... ăă... ți-a promis...? mai izbuti să pronunțe Hayne, conducătorul cirezii, înainte de-a rămâne cu gura căscată.

— Așa cum auzi, încuviință Bill care se mărgini să povestească pe scurt împrejurările care i-au permis să ajungă în satul indian și felul cum a ajuns să participe la Consiliul Războinicilor.

— Abia acum încep să pricep de ce ți se spune regele cercetașilor, se pronunță și Joe cu vocea sa tărăgănată de *missourian*.

— Ce-mi spui acum e o muzică dulce pentru urechile mele

Bill și n-am de ce să-ți ascund că simt o mare ușurare că nu ne mai pândește în orice clipă pericolul de-a fi atacați de către indieni. Pe de altă parte Lupul Negru e turbat de furie. Festa pe care i-ai jucat-o cu trompeta lui Cayuse precum și felul în care i-ai dejucat planurile la Consiliul Războinicilor nu i-a „îmbunătățit” cu mult, buna dispoziție. Mi-aș dori să părăsim cât mai curând meleagurile astea!

— Lupul Negru nu va putea face prea multe înainte de-a răsa soarele, Phil, replică cercetașul.

— Sigur, dacă fulgerul nu va cădea din cer pe timpul zilei mai are vreme și noaptea să vină, suspină, făcând haz de necaz Hayne.

— Fiecare nouă zi de marș ne apropie de țelul nostru, munții Wichitei unde mișună de soldații noștri. Chiar dacă ar vrea să pună mâna pe o parte din cireadă gândește-te că dacă l-a putut speria trompeta lui Cayuse ce va simți el cu atâția soldați ai Uniunii în preajmă.

— O fi, nu zic ba, dar până acolo va avea destule ocazii să ne facă zile fripte.

— Chiar de mâine Phil vom ajunge într-o regiune unde putem sconta în orice moment să dăm peste o unitate de soldați.

— Totuși țin să-ți amintesc că-i suficient ca un singur cal să se împiedice și să cadă într-o groapă sau și mai simplu să zboare un chipiu purtat de vânt ca trei mii cinci sute de capete de vită să se pună în mișcare (stampede). Iată de ce mă tem. Sigur, suntem obișnuiți să conducem astfel de animale dar să nu uităm că sunt de rasă mexicană. Nimeni nu poate spune cu siguranță ce vor și cum se vor comporta aceste ierbivore. Ți-o spun cinstit că m-aștept la mari surprize în ceea ce le privește.

— Fără-ndoială că responsabilitatea unui număr atât de impresionant de vite te poate călca pe nervi replică, Bill Buffalo.

— Contez ca de obicei pe ajutorul guvernului veni răspunsul șefului cirezii.

— Dacă-i pe-așa atunci nu uita că eu sunt ajutorul pe care

ți l-a trimis guvernul, prin urmare fii liniștit c-o scoatem noi la capăt fără cine știe ce mari probleme. Noaptea mea a fost cam scurtă și am nevoie de odihnă de aceea rogu-te lasă-mă să dorm până la micul dejun.

Spunând astea cercetașul trecu imediat la fapte. Se lungi pe jos după care se acoperi cu cuvertura. Deși deocamdată nu se temea de-un atac imediat Bill nu se debarasă de șeaua și de calul său legat de una din roțile căruței cu un lasou pe care îl împrumutase de la Phil Hayne. Mai mult chiar, își plasase carabina și centura cu pistoalele, la îndemână conform principiului validat de practică: paza bună trece primejdia rea. Cât despre Hayne, Nick Wharton, Joe și Cayuse aceștia se îndepărtară repede pentru a-l lăsa pe cercetaș să descindă în patria visurilor. Lui Bill îi păru că de-abia a închis ochii când un vacarm extraordinar îl deșteptă. Urlete sălbatice umplură aerul pe când tropotul a mii de copite zguduiră pământul în toate direcțiile. Detunături de carabine răsunară pretutindeni pe când mugetele taurilor înnebuniți urcau până la cer. Cât ai clipi din ochi cercetașul a fost în picioare. Soarele de-abia se ridicase de-o șchioapă pe cer apărând de din dosul colinelor.

Orlando, bucătarul, aprinsese deja focul pentru a pregăti micul dejun cowboy-ilor dar el însuși nu mai era acolo. Buffalo Bill se găsi prins de căruța acum în mișcare. Peste tot unde-și arunca privirea vedea numai tauri în plin galop în stânga și în dreapta unii alergând răzlețiți iar alții în grupuri de câte-o duzină sau chiar mai mulți. În depărtare se ivi un cowboy lansat într-o cursă nebună care însă nu făcea nimic pentru a opri sau numai încetini goana cornutelor.

Ași încinge centura cu arme a-și lua șapca, carabina desfăcându-și legăturile și sărind în șa nu i-a luat lui Bill mai mult decât o clipă. Nick Wharton a fost singurul care alerga alături de el cu capul îndreptat în direcția norului de praf.

— Stampede, Buffalo! strigă el din alergare. Ai putea crede că toate triburile de comanși ne-au căzut pe cap.

Restul cuvintelor se pierdura în cascada zgomotelor și după-aceea bătrânul trapper dispăru și el în norul de praf.

Cercetașul pentru a putea evalua mai corect situația își mână calul aproape de apă. Din norii deși de praf care începuseră să se disipeze ieșiră la iveală ca printr-un miraj formele vagi ale unor călăreți indieni cu părul lung fluturând în vânt, țipând ca demonii și fluturând în fața taurilor înfuriați cuverturi în culori țipătoare. Totul devenise clar acum. Era pur și simplu un atac al Lupului Negru. Contrar previziunilor cercetașului Lupul Negru șeful comanș renegat și banda sa au hotărât să atace cireada la prima oară a dimineții tocmai pe când cowboy-ii erau ocupați cu adăpatul primelor vite înainte de-a o porni la drum. Știind prea bine că era zadarnic să încerce să oprească cireada ațâțată de mica armată de Piei Roșii a căpeteniei comanșe, cowboy-ii s-au mărginit să tragă asupra asaltatorilor. Serenada pistoalelor dura de ceva vreme când Bill văzu doi comanși doborâți de pe caii lor. Ieșind din norul de praf și în afara grosului cirezii Bill îl zări pe Phil Hayne care alerga ca vântul. Din partea opusă venea un indian care agita o pătură colorată urlând din toți plămânii. Tocmai această bucată de cârpă îl împiedică pe indian să zărească ceea ce se petrecea în fața lui, pe când Hayne nu s-aștepta să se împiedice de nimeni în drumul său. Așa se face c-au dat unul în celălalt cu impetuozitatea unor locomotive. Ciocnirea a fost una teribilă. Calul lui Hayne se ridică pe cele patru picioare călărețul fiind zvârlit cu putere lă pământ. Pe jumătate asurzit el se ridică într-un cot aruncând o privire rătăcită în jurul său cu creierul aproape paralizat. Calul indianului în loc în loc să cadă se cabră recăzând în spate apoi ca o minge elastică sau mai degrabă ca o pisică ateriză iarăși pe picioarele sale. Nici o lipitoare n-ar fi putut sta lipită pe spinarea unui astfel de cal și comanșul nu făcu excepție. Următorul indian care îl urmă realizează într-o clipă ce se poate întâmpla și-și înfipse pintenii cu toată forța în coapsele calului său pornind în direcția cowboy-ului alungit pe jos cu intenția clară de a-l zdrobi mai întâi sub copitele bidiviului său. Dar Buffalo Bill nu fu mai puțin prompt în a împiedica decât a ghici intenția adversarului său. Strângând din dinți el se aruncă asupra

comanșului care șarja în galop reușind să-i plaseze în trecere o lovitură formidabilă de pumn în ureche acestuia, înainte de a-și stăpâni calul.

— Acesta-i Lupul Negru Bill! strigă Phil Hayne care începuse să-și revină.

CAP. IX

STAMPEDE

Lupul Negru căzu de pe cal dar într-o clipită a fost din nou în picioare. Cercetașul și-ar fi putut regla imediat conturile pe plan „terestru” cu șeful comanș dacă nu s-ar fi petrecut ceva neașteptat. Cireada după ce se pusese în mișcare și alergase la început în toate direcțiile cuprinsă de panică și furie își schimbase între timp tactica. Devenise o masă compactă care începuse acum să alerge într-o singură direcție.

— Atenție Buffalo! răsună vocea lui Nick Wharton care răzbătu pe deasupra boncănitului miilor de picioare sau clinchetului produs de coarnele care se ciocneau din mers. Taurii vin către tine, viața ți-e în primejdie!

Într-o fracțiune de secundă Bill aprecie cât de poate de realist marele pericol căruia îi era expus. Șeful convoiului își revenise pe deplin și-acum dădu fuga să se aburce pe crupa calului său. Bill alergă la rândul său pentru a-l ajuta să prindă animalul dat fiind că o imensă masă de tauri care mugeau se îndreptau ca un val distrugător al mării înspre ei. Lui Hayne îi reuși ce-și propusese. Se avântă în șa iar calul său o luă de îndată la goană ca o săgeată scăpată din arc, terifiat și el de cireada înnebunită care se apropia din spatele său. Bill Buffalo călărea acum cot la cot cu Hayne. Taurii din avangarda cirezii erau atât de aproape încât de-abia dacă-i mai despărțea o lungime de cal. Degeaba ar fi încercat o evadare laterală întrucât frontul cirezii era atât de vast încât n-ar fi reușit decât să devină o pradă sigură frontului de

carne animal prin diminuarea obiectivă a propriei viteze de deplasare. Înainte și numai înainte asta mai rămânea singura lor salvare dacă în general mai exista una! Un pas greșit o clipă de întârziere însemna nici mai mult nici mai puțin decât o moarte îngrozitoare călcați de picioarele vitelor sau sfâșiați de coarnele lor. Niciodată cravașa sau pintenii nu și-au făcut mai bine serviciul decât acum și niciodată în trecut n-au fost mai importante! Aplecați ca mulați de gâturile bidiviilor lor călăreții îi încurajau sau îi forțau cu frâul, vocea, pintenii sau biciușca, după caz. Erau prea bine conștienți călăreții, dacă nu și caii lor că dacă ar fi fost ajunși după ce această furtună animalieră ar fi trecut n-ar mai fi rămas decât o grămadă informă de oase, carne și sânge îndărătul lor din care cu siguranță n-ai mai fi putut identifica care era care, dar foarte probabil nici între om sau animal. Taurii de Mexic sau Texas sunt în general foarte rapizi chiar în comparație cu poneii cowboy-ilor. Nici Hayne și nici Buffalo nu mai vorbeau întrucât aveau și așa destul de furcă să-și mențină caii în cursă. Pe de altă parte vântul șuiera pe la urechile lor umflându-le hainele. Nu-și puteau exprima nici un gând, asta și pentru că erau deja la unison. Erau concentrați și nu se gândeau decât cum să se îndepărteze mai mult de uraganul care vuia în spatele lor, cireada aflată în devastatorul stampede. Odată reușit acest deziderat se vor putea ocupa și de asaltatorii indieni ajutându-și și camarazii. Din fericire caii lor au început să câștige teren pas cu pas. Când vor fi câștigat destul teren, firește că se va pune problema evadării pe vreuna dintre părțile laterale din fața frontului animalier mai ales că spre bucuria celor doi călăreți cireada care avansa în goană se desfășură într-un semicerc cu partea bombată în mijloc ceea ce le crea perspective mai bune pe flancuri.

— E timpul, Bill, strigă Hayne din toți bojocii pentru a se face înțeles din cauza vântului și vacarmului provocat de cireadă.

— Să mai așteptăm câteva clipe, răspunse cercetașul de la înălțimea capului său. Va trebui să trecem pe dinaintea

taurilor din frunte, de pe celălalt flanc, Phil!

Dar în definitiv asta era clar ca lumina zilei. Au fost însă nevoiți să-și sporească viteza pentru a dubla distanța ce urmau s-o acopere înainte de a fi ajunși de cireada în expansiune. Din fericire terenul era propice scopurilor lor, neted și fără denivelări, de aceea nu era cazul să facă ocoluri pentru a ajunge la țintă. Deodată din punctul de unde se străduiau să ajungă răzbătură detunături de revolver iar în fața lor apărură Nick Wharton, Joe zis Țânțarul călare pe Outlaw precum și cowboyul Madden care ajunseseră ceva mai devreme pe acel flanc încercând să sperie vitele și să le întoarcă cu focuri de pistol. Văzând manevra, Bill și camaradul său care parcurseseră deja o distanță apreciabilă în întâmpinarea scopului țintit și-au schimbat tactica. Scoțându-și din centură pistoalele lor cu șase focuri trăgând gloanțele în pământ înaintea vitelor care avansau pentru a le determina să încetinească și să-și schimbe cursul dând astfel o mână de ajutor celorlalți camarazi ușurându-le astfel misiunea.

Puțin câte puțin manevra le reuși. Munca a fost grea și penibilă dar încununată de succes, eforturile cowboy-ilor fiind astfel răsplătite. Între timp Bill și Hayne și-au dublat distanța inițială avută în vedere reușind să înlăture cu desăvârșire pericolul de-a fi ajunși de vite și făcuți una cu pământul. De aceea și-au moderat pașii bidiviilor alăturându-se camarazilor. Odată avangarda formată din cele mai rapide cornute întoarsă din drum restul cirezii le urmă făcând o amplă întoarcere spre stânga. În centru se formă un loc gol umplut cu promptitudine de masa de animale care-și schimbaseră direcția. Odată direcția dată întreaga cireadă execută turnanta făcând ceea ce se cheamă „moara” în limbajul consacrat. Urmă un sentiment unanim de ușurare pe care-l trăiră din plin toți cowboy-ii. Dar aceștia încă nu-și considerară misiunea încheiată. Desfășurați într-un cerc larg, Nick, Joe și Madden s-au străduit în continuare să diminueze goana animalelor obosite și să le domolească furia.

— Unde au rămas indienii Nick? întrebă Bill Buffalo.

— Sau evaporat ca fumul, Buffalo, răspunse trapperul. Câțiva au fost prinși de stampede-ul provocat chiar de ei și s-au mai „multiplicat” pe drum.

— Blestematele de Piei Roșii! Îmi imaginam prea bine că o să avem o confruntare cu ei mai degrabă sau mai târziu dar nu la prima oră a zilei! Oamenii noștri erau tocmai pe punctul de a-și lua micul dejun iar noi ne pregăteam să asigurăm trecerea vitelor dincolo de râu când acești demoni roșii ieșind din tufișurile muntelui și agitând cârpe colorate au pus cireada în mișcare. Bietele dobitoace n-au știut de la bun început în ce direcție s-o ia și-au început să alerge în dezordine în stânga și în dreapta. Important mi s-a părut atunci de a-i ajunge pe hoți și a-i face să plătească un preț cât mai scump în momentul când Lupul Negru m-a atacat.

— L-aș fi putut expedia în lumea dreptilor pe nemernic dacă cireada n-ar fi fost atât de aproape în spatele meu.

— Mă întreb acum dacă cornutele noastre nu s-au însărcinat ele cu această treabă.

— Nu vom putea ști decât atunci când vom fi examinat traseul vitelor. Dar apropo! Sunt răniți printre oamenii noștri?

— Nu prea mulți. Indienii au venit să fure vite nu să lupte. Burke și Higgins sunt răniți dar nu prea grav.

— Atunci au avut noroc.

— Nu știu dacă e vorba de șansă sau nu. Dacă au avut loc schimburi de focuri după declanșarea stampede-ului câțiva dintre oamenii noștri tot ar fi trebuit s-o pățească. Firește nu pot să știu ce s-o fi petrecut după ce-am plecat eu.

— N-au mai fost schimburi de focuri de armă de atunci Hayne, interveni Nick Wharton, Burke și Higgins sunt singurii răniți dar i-am văzut pe cei doi în șea acum o oră, așadar nu pot fi răniți prea rău.

— Mă întreb unde e unitatea noastră de rezervă de cavalerie. N-ai văzut-o Billings?

— Deloc, șefule! răspunse trapperul.

— Și nici eu, veni răspunsul lui, Joe zis Țânțarul.

— Și micul Cayuse? întrebă cercetașul.

— Am aruncat o privire înainte de toată harababura asta, se pronunță missourianul. Ce pot spune e că micuțul se găsea într-o dispoziție perfectă. Ce s-a mai întâmplat după-aceea se-nțelege că n-am de unde ști.

— După câte-l cunosc e capabil să se descurce de unul singur, Buffalo, spuse și Nick Wharton. Înainte de-a se înrola în armată a fost cea mai inteligentă Piele Roșie din câte mi-a fost dat s-o cunosc. Nu cred că armata a mai avut prea mult ce șlefui.

În răstimp de o oră Buffalo Bill, Nick, Hayne, Joe și Madden au reușit să înconjoare cireada care sfârși prin a se calma. Încă doi cowboy li se mai alăturară pe parcurs care reveneau aducând câțiva tauri rătăciți. Mai lipseau la apel încă opt oameni despre care nu se știa deocamdată nimic.

— Un lucru e sigur, spuse Hayne care se ridică în scări pentru a avea o perspectivă mai bună asupra ansamblului. Suntem încă departe de-a fi în posesia tuturor vitelor.

— Cât de multe lipsesc? Ne-o poți spune măcar aproximativ?

— Să le adunăm mai întâi la un loc pe cele rămase după care să le numărăm.

Hayne luă o sfoară lungă după care făcu din loc în loc vreo 40 de încolăcături. Buffalo Bill descălecă și adună un pumn de pietricele. Mai apoi cei doi se plasară la o anumită distanță unul de celălalt pe când ceilalți mână ră vitele adunate între cei doi. La fiecare duzină de vite care treceau, Hayne lăsa să treacă între degetele sale câte-un nod din cele făcute pe când Bill transfera dintr-o mână în alta câte-o pietricică realizând astfel o dublă numărătoare ceea ce micșora probabilitatea erorii. Manopera nu era simplă deloc întrucât vitele treceau într-un tempo alert ca să nu mai amintim că se creau busculade. Trebuia să ai un ochi format pentru așa ceva și o reacție promptă, pe măsură.

— La ce număr ai ajuns, Bill? întrebă Hayne la trecerea ultimului animal.

— 2300! veni răspunsul după ce cercetașul își numără toate pietricelele pe care le trecuse din mâna stângă în cea

dreaptă.

— La mine 2302! anunță Hayne după ce-și examinează nodurile făcute care-i trecuseră printre degete. Asta înseamnă un deficit de 1200 de capete. Se poate spune că Lupul Negru s-a ales c-o pradă bogată.

— Lupul Negru n-a putut pleca cu siguranță cu un număr atât de mare de vite. Sunt sigur că oamenii care lipsesc se vor întoarce și ei cu un număr mare de cornute rătăcite, preciză cercetașul.

A fost trimis Madden și încă doi oameni înspre colinele din jur pentru a aduce vitele rătăcite dacă acestea existau cu-adevărat și-ale trece apoi peste North Fork la vechiul amplasament al taberei.

CAP. X

PE URMELE HOȚILOR

Încă nu se făcuse ora prânzului când cele 2300 de vite au ajuns în cele din urmă la trecătoarea North Fork. O surpriză plăcută îl aștepta pe Hayne. Orlando, Burke și Higgins erau prezenți la întâlnire cu toată herghelia de cai din rasa „remuda” așa cum de altfel prezisese și văcarii. Caii se găseau la pășune la o distanță de aproximativ o milă în aval de fluviu hoții de vite scăpând cu desăvârșire caii din vedere. Cu ajutorul lui Orlando, Billings a reușit să mâne caii pe coline la primul semn de dezordine după care chemându-i în ajutor pe Higgins și Burke au putut să adune herghelia la un loc. Cei doi cowboy n-aveau decât câteva zgârieturi unul la braț și celălalt la coapsă de care însă nu și-au făcut griji nici măcar o singură clipă. Așadar din cei opt oameni lipsă patru erau din nou prezenți la apel. O oră mai târziu Madden se reîntoarce cu încă doi oameni pe care i-a întâlnit mânănd o turmă de vreo cinci sute de capete după care doi cowboy care se duseseră în recunoaștere s-au reîntors însoțiți de ultimii doi lipsă care aduceau și aceștia cu dânșii vreo două sute de vite. Hayne începea să se simtă din ce în ce mai bine. Reușise în ciuda tuturor adversităților să păstreze o cireadă de trei mii de vite, toată herghelia și toți oamenii teferi. Cele două cirezi de câte cinci respectiv două sute de cornute, se găseau separate de restul cirezii în momentul izbucnirii stampede-ului iar cowboy-ii care le aveau în grijă n-au făcut decât să le urmeze. Ulterior au așteptat să se termine hărmălaia pentru a se reîntoarce la restul cirezii. Hoții Lupului Negru au lăsat

șapte din oamenii lor pe teren. Patru dintre aceștia au fost făcuți una cu pământul sub picioarele dobitoacelor înnebunite chiar de ei, cât despre ceilalți trei au căzut doborâți de gloanțe.

Bill și Nick Wharton căruia îi datorau precizarea ultimelor noutăți se pregăteau de făcut o ultimă recunoaștere a terenului acoperit de cireadă în timpul stampede-ului. De îndată ce s-au reîntors lângă căruța care nu suferise nici un fel de stricăciuni Orlando bucătarul, îi și întâmpină cu o masă improvizată. S-au așezat cu toții pe jos iar mirosul cafelei aburinde avu efectul miraculos de a-i remonta din punct de vedere fizic și psihic. Hayne se așezase în umbra căruței trăgând cu nesaț în piept fumul din pipa lui proaspăt aprinsă.

— Un scurt inventar, constată el. Toți oamenii noștri teferi și cinci sute de vite pierdute. Curios dar acesta e și numărul de capete reclamate de Lupul Negru atunci când l-am întâlnit pentru prima oară. Și-a făcut „bâzdâcul” cum se spune!

— O fi! Dar nu uita că asta l-a costat șapte războinici, replică cercetașul.

— Pe ipocritul acesta puțin îl interesează șapte vieți, mai mult sau mai puțin.

— De altfel, interveni Buffalo Bill cu ochii strălucitori chiar dacă are vitele să vedem dacă va fi capabil de-a le păstra.

— Ce vrei să spui, Bill? Ai ceva în gând în legătură cu asta?

— Vreau să plec pur și simplu în urmărirea hoților. Aș vrea să cred că printre cele șapte cadavre să se găsească și leșul Lupului Negru, deși nu cred să avem șansa asta. Nick și cu mine l-am căutat pe micul Cayuse.

— Ei bine?

Cercetașul scutură capul.

— Am o încredere deplină în talentele acestui băiat. Dacă a rămas în viață sunt sigur că e pe urmele Lupului Negru.

— Băiatul acesta mi-a plăcut de la bun început, Bill și sper din toată inima să nu i se fi întâmplat ceva rău, mai adăugă șeful convoiului. Ai vreo idee Bill, pe unde s-or fi aținând

indienii cu vitele furate?

— Nick și cu mine le-am găsit urma. Vor s-o ia spre est către Salt Fork.

— Și când v-ați gândit să plecați în urmărirea lor?

— De îndată ce Orlando ne va servi masa caldă pe care-o pregătește acum, iar Billings se va fi îngrijit cum se cuvine de caii noștri.

— Și pe cine intenționezi să mai iei cu tine, Bill?

— Nick Wharton, Joe Țânțarul și cu mine vom fi cei care vor pleca.

— Doamne Sfinte, Bill! Doar nu credeți c-o să reușiți numai voi trei să recuperați cele cinci sute de vite?

— Și de ce nu, mă rog? Dacă Bill își propune ceva atunci să știi că și reușește, interveni Nick.

— Ei bine, ce pot să vă spun? Vă doresc din tot sufletul succes, deși am mai degrabă impresia c-ați porni la vânătoare de găște sălbatice înarmați cu-n pistol. Dar ce spuneți, va trebui să v-așteptăm reîntoarcerea tot aici?

— Nu, nu, nu aici răspunse cercetașul. Duceți cireada pe ruta principală până la Elm Creek. Acolo se găsește și o iarbă gustoasă, de cea mai bună calitate. Așteptați-ne acolo trei zile. Dacă în acest răstimp nu suntem îndărăt cu restul vitelor continuați-vă drumul, drept înainte. Nu veți mai fi necăjiți de nimeni pe parcurs și în orice caz nu veți mai experimenta experiențe neplăcute cu indienii, Phil.

— Păi, în acest caz m-aș putea dispensa de doi sau trei dintre oamenii mei care ți-ar putea deveni foarte utili în ceea ce vrei să întreprinzi.

— Dă-le șansa asta lui Nick și Joe, camarade, ei îmi sunt de ajuns, replică Bill.

O oră mai târziu, reconfortați cu o masă caldă cei trei camarazi s-au urcat pe trei dintre cei mai buni cai din herghelie pornind-o în direcția Salt Fork. Erau Bill Buffalo, Nick și Joe zis Țânțarul. În timp ce galopau pe urmele foarte vizibile lăsate de cele cinci sute de bovine furate cei trei prieteni cercetau foarte atent împrejurimile nu numai pentru a descoperi la timp eventuali indieni pitiți pentru vreo

ambuscadă dar și particularitățile terenului întrucât nu era exclus să mai descopere prin văioage animale pierdute de indienii aflați pe fugă și în acest caz misiunea lor ar fi fost să le facă să se alătore cirezii. Îndărătul fiecărei stânci sau tufiș putea sta la pândă un indian care să le trimită glonte moarte de departe. Pentru a preîntâmpina o asemenea eventualitate trebuiau să păstreze tăcerea, să se servească la maximum de toate simțurile pe care le aveau la dispoziție, văz, auz, miros. Cercetașul nu se temea deloc de un atac direct, frontal, fiind sigur că majoritatea indienilor Lupului Negru erau ocupați cu mănarea vitelor, dar acesta putea foarte bine să fi lăsat câțiva războinici în spate pentru a aranja ambuscade și capcane în calea eventualilor urmăritori. Celor trei amici nu le-a fost dat să întâlnească nici indieni și nici dobitoace răătăcite, totuși spre seară când ajunseseră pe-un platou care le permitea o vizualizare mai bună au zărit un călăreț care li s-a părut a fi o Piele Roșie și care avansa înspre ei.

— Indian! murmură Joe. Cred că mă pot baza pe carabina mea chiar de la distanța asta, spuse el ridicând arma.

Dar cercetașul îi apăsă țeava în jos zicându-i:

— Nu așa de repede, Joe! Mai întâi să vedem cu cine avem de-a face înainte să începem „concertul”.

— Pe dracu! mormăi Joe. Nu văd cine s-ar putea apropia din direcția aceea. Șmecherul ăsta e cu siguranță un indian și de vreme ce-i așa nu ne poate fi prieten.

— Cu siguranță nu este vreuna dintre iscoadele Lupului Negru, altfel mersul său n-ar fi atât de liber și la vedere. Calul său e în plin galop și în curând va fi aici. Să luăm poziție și să-l așteptăm. Timp de tras vom avea destul după ce ne vom convinge cu cine avem de-a face.

Cei trei se adăpostiră îndărătul unor tufișuri lăsând frâiele libere pe grumazurile cailor lor. Când călărețul ajunse în dreptul lor, Bill se ridică somându-l pe un ton dur pe indianul apărut să se oprească.

— Uff! Veni surprinsă o voce familiară. Tu, Pae-has-ka, aici?

— Howgh! strigă la rândul său trapperul, exultând de

bucurie, exact ca o cloșcă care tocmai și-a găsit puiul pierdut. Să fiu al naibii dacă ăsta nu e micul Cayuse!

— Mi-a trecut prin minte c-ar putea fi chiar el, spuse și cercetașul după care cei trei ieșiră la iveală din ascunzătoarea lor.

CAP.XI

FEMEILE COMANȘE

— Unde ai fost tot timpul acesta, fiule? îl întrebă de îndată Nick Wharton.

— Cayuse fost pe urme de la indieni, veni răspunsul micului trompetist.

— Mă gândeam eu că asta făceai. Ei bine, șansă sau neșansă, Cayuse? se pronunță cercetașul.

— Eu găsit indieni, găsit vite.

— Unde sunt?

— Dincolo de Salt Fork. Indieni peste tot. Vite peste tot. Cai peste tot. Vite paște, cai paște. Indieni odihnește și fumează.

— Bravo ție, tinere erou! îl laudă la rândul său dând din capul său aprobator, Joe. Ai ajuns exact la timp. Tocmai pe când se făcea noapte și nu mai puteam distinge urmele ai venit să ne ajuți. Cred că șansa acum e de partea noastră, ce spui Bill?

— Șansa e mereu de partea lui Buffalo mai degrabă sau mai târziu, îl întrerupse Nick Wharton.

— Câți indieni au în grijă vitele furate, Cayuse? îl întrebă cercetașul.

Acesta ridică în aer ambele mâini cu degetele rășchirate spunând simplu:

— De două ori pe atât.

— Așadar douăzeci, stabili Wharton. Nu sunt chiar atât de mulți pe cât am crezut. Asta înseamnă cinci oameni pentru fiecare dintre noi, incluzându-l aici și pe Cayuse.

— Arată-ne direcția în care s-o pornim Cayuse, îi ceru Bill Buffalo. O să ne recuperăm vitele. Cât despre oamenii toți sunt în viață acum că te-am descoperit și pe tine. Cireada e în drum spre Elm Creek.

— Uff! exclamă micul trompetist și fără a mai adaugă nici o vorbă se aburcă în șa punându-se în mișcare.

Băiatul cu siguranță că nu mâncase nimic din dimineața în care pornise de unul singur în primejdioasa lui expediție. Era obosit și poneiul său de asemenea dar Cayuse nu făcea parte din tagma acelor care se plângeau. Bill Buffalo care călărea alături de el scoase din ranița lui de campanie o bucată de carne de vită afumată și i-o întinse. Micul Cayuse o luă în tăcere și începu să muște din carnea tare ca lemnul cu dinții săi albi și regulați ca perlele.

— Unde erai când au atacat indienii? îl întrebă cercetașul.

— Cayuse ajută cowboy să ducă animale la râu, răspunse tânărul. Eu vede indienii iese din tufișuri. Uff! Totul petrece repede înainte Cayuse înțelege ceva. Apoi indienii mână vite către Salt Fork. Cayuse repede pleacă pe urme.

— N-a lăsat cumva Lupul Negru iscoade în urma lui? se interesă Bill.

— Doi, trei, dar Cayuse descoperit înainte.

Grupul celor trei amici la care se adăuga acum și micul indian nu se putea deplasa foarte repede din cauza calului celui din urmă care era extrem de ostentat. De altfel Buffalo Bill nici nu se mai grăbea prea tare având în vedere că știa de-acum unde se găseau tâlharii indienii cu vitele furate. Prin mintea lui Bill se contură un plan îndrăzneț pentru a rezolva problema recuperării cornutelor dar acesta nu putea fi pus în aplicare decât pe timpul nopții ceea ce le conferea cailor aproximativ o oră de odihnă. Conduși de către micul Cayuse cei trei amici își croiră cu greu drumul către Salt Fork ajungând la un moment dat să depășească o serie de creste stâncoase de-a lungul colinelor aflate la baza munților. Fără îndoială că Lupul Negru își va conduce vitele furate prin munți dar înainte de-a o face își va împărți cu siguranță cireada în grupuri mai mici care vor porni pe rute diferite.

Trebuia prin urmare ca vitele să fie recuperate înainte ca indienii să execute această manevră. Firește Lupul Negru dispunea de suficienți oameni pentru a-i distribui pe diferite rute pe când cercetașul nu era însoțit decât de trei ajutoare dintre care unul aproape un copil. La primul lanț de coline joase care li se ivi în cale, Cayuse o apucă imediat înspre stânga până ce pătrunse într-o vale care mergea paralel cu podișul. După ce continuă să meargă astfel înspre nord cam vreo milă Cayuse reveni la direcția inițială adică spre est. Au străbătut numeroase coline mai mult sau mai puțin înalte neabătându-se deloc de la această direcție. În cele din urmă Cayuse se opri pe creasta unei astfel de coline de unde se deschidea o perspectivă generoasă asupra unei văi mai mari decât toate celelalte care începea chiar de acolo.

— Indieni adăpostit vite furate, acolo! arătă micuțul trompetist undeva în stânga văii.

Întunericul care se lăsase era însă atât de gros încât nu era posibil să se zărească nici măcar conturul vitelor masive nici de cum a indienilor însoțitori.

— Uite se mai disting urme aici. arătă Bill undeva înspre câteva tufișuri răvășite probabil de trecerea dobitoacelor. Odihniți-vă puțin voi și caii voștri, așteptându-mă aici. Vreau să plec în recunoaștere să văd ce este înaintea noastră.

— Ai grijă la iscoade Pae-has-ka, îl avertiză micul Cayuse.

— O să mă asigur că nu voi da peste ele, se pronunță încrezător cercetașul, dispărând în întuneric.

Coborî agil panta abruptă care-i sta în cale după care o luă la picior de-a lungul colinei către sud. Sosi așa cum scontase în fața taberei indiene dar nu putea distinge nimic din cauza întunericului adânc care se instalase dar nici nu putea îndrăzni să se apropie mai mult întrucât se temea c-ar putea da peste sentinelele postate de indieni. Totuși ceea ce auzea nu-i lăsă nici o îndoială că în fața lui erauampați indieni. Se strădui să perceapă mugetul vreunei bovine dar nu reuși să discearnă nimic. Își explică lucrul acesta prin faptul că Pieile Roșii își duseseră vitele undeva mai departe în josul văii. Oricum ar fi fost îi era clar că mai întâi ar fi trebuit să se

ocupe de indieni și abia mai apoi de dobitoacele furate. Prima sarcină, primordială era considerabil mai greu de realizat decât adunarea ulterioară a vitelor risipite. Buffalo Bill reveni cât de repede putu alături de companionii săi și le expuse planul pe care-l rumegase între timp pe drumul de întoarcere.

— Ne vom arunca asupra Pieilor Roșii care sunt masați acolo în vale, jos și-i vom lua prin surprindere. Întunericul profund ne va masca așa că nu există riscul să ne zărească prematur. Nu ne vom despărți însă întrucât ar exista riscul să ne împușcăm între noi. Pe de altă parte ne vom servi numai de revolvere. Principalul e să-i facem pe indieni să creadă că au de-a face c-o mică armată. Nu se va trage nici un foc de armă până ce nu dau eu semnalul. S-a înțeles?

Fără a mai pierde vremea cu vorbe inutile mică trupă se aburcă în șa cu Bill Buffalo călărind în față urmați de Joe și Cayuse. Cam la mijlocul drumului dintre punctul lor de plecare și tabăra propriu-zisă indiană dădură peste caii priponiți ai indienilor.

— Nici nu sunt atâtea animale pentru o ceată atât de numeroasă ca a Lupului Negru, Buffalo, îi șopti Nick Wharton.

— E destul de greu s-o spui cu exactitate cât de mulți ponei sunt aici Nick, veni răspunsul pe un ton la fel de scăzut. Dacă indienii dau năvală aici pentru a-și recupera caii sunt prinși în capcană. Cayuse îl strigă cercetașul c-o voce blândă, domoală pe micul trompetist întorcându-se în șa.

— Uff! răspunse imediat băiatul.

— Tu vei rămâne aici, vei aduna toți caii și-i vei mână până la capătul colinei. Dar o s-o faci pe jos.

Băiatul descălecă iar ceilalți trei prieteni o porniră înainte.

— Vă reamintesc că nu aveți voie să trageți decât la semnalul meu, repetă cercetașul. Sunt câteva lucruri în tabăra indiană pe care nu pot să mi le explic... dar să mergem! Dați pintenii!

Cei trei prieteni o porniră în galop, fiecare cu revolverul în

mână. Ceea ce urmau să facă era de-o îndrăzneală nebunească. Știau prea bine că se aruncau asupra a 20 de indieni sângeroși care preferau să lupte până la unul decât să renunțe la vitele furate. Tropăitul copitelor în preerie deșteptă întregul lagăr indian. Țipete ascuțite sfâșiară aerul repercutându-se asupra nervilor celor trei albi care nu pregetară totuși să dea năvală printre comanși trăgând neconținut foc după foc din revolverele lor. Siluete întunecate apărură de pretutindeni din întuneric alergând de colo până colo, scoțând țipete ascuțite.

— Ei și-acum încotro ne îndreptăm, prietene? îl întrebă Nick pe Joe care-i sta alături.

— E destul de curios ce se întâmplă aici. Se pare că indienii nu se apără de loc, susținu Joe.

— Dacă nu se apără nu putem trage de sus asupra lor. Cred că ar trebui să punem mâna pe câțiva dintre ei pentru a afla cine sunt, preciză cercetașul. Mi se pare destul de clar că nu sunt cei pe care-i căutăm. Nu le mai rămăsese nimic altceva decât să-i urmărească pe cei care dăduseră bir cu fugiții. Bill care îl ajunsese pe unul dintre ei își repuse revolverul la brâu, sărind din șa apoi, asupra victimei sale. Dădu de-o cuvertură. De-o cuvertură care căzu jos descoperind o ființă, o formă vioaie care țâșni înainte, se împiedică țipând sau mai degrabă cârâind, ca o coțofană. Straniu dar această ființă care nu făcea decât să cârâie de îndată ce Bill vru să-i imobilizeze brațele reuși să scoată un cuțit cu care lovi, pătrunzându-i în mâneca hainei fără a-l răni deloc.

— Pe sângele dracilor! răsună vocea sarcastică a lui Nick prin întuneric. Dar asta este o tabără de squawas (femei), Buffalo! Am capturat o grămadă de femei. Se prea poate că prietenul nostru, Cayuse să se fi înșelat asupra urmelor lăsate de indieni.

— Și eu am prins două! urlă de-a dreptul, Joe. Bill Buffalo era în pragul unor sentimente extrem de contradictorii. Era dezamăgit dar în același timp îi veni o idee care-l mai consolă puțin.

— Astea-s femeile care aparțin Lupului Negru și oamenilor săi, strigă el. Rețineți cât mai multe puteți. Dacă le avem pe femei le putem schimba cu vitele furate. Țsta nu era tocmai modul în care înțelegea Bill să ducă războiul. Exceptând desigur posibilitatea ca femeile odată eliberate să-l avertizeze pe Lupul Negru de prezența câtorva albi în proximitate ideea eliberării lor ar fi exclus posibilitatea ca acestea să fie folosite ca un obiect de schimb cu căpetenia comanșă. De aceea ordinul pe care-l dădu se subînscrisa unor considerente de strictă necesitate.

CAP. XII

TABĂRA LUPULUI NEGRU

O clipă mai târziu apăru Cayuse aducând șase ponei atașați la aceeași sfoară. Mai aducea și o femeie care intenționa să fugă tocmai cu ajutorul acestor animale. Adăugând-o la cea prinsă de Bill și cele patru pe care le aduceau Nick și Joe, acestea făceau șase fără a mai pune la socoteală și caii. Ținând cont și de afirmația lui Cayuse că nu-i scăpase nici un cal asta însemna că nici o altă femeie nu mai putuse evada.

— Ce fel de pradă mai ai să ne arăți, Cayuse? îl întreabă Joe. Am venit aici pregătit pentru o luptă cu revolverele în mai mult de 50 de feluri diferite și ne-am ales cu capetele plecate ale câtorva squawas.

Suferința zugrăvită pe fața micului Cayuse deveni extrem de vizibilă.

— O parte din indieni aici o parte din vite acolo. Micul Cayuse nu poate știe unde este acum războinici indieni. Asta mare ghinion pentru micul Cayuse, declară el.

Era de netăgăduit faptul că se confruntaseră cu un ghinion formidabil dar cercetașul nici nu se gândea să-l învinuiască pentru asta pe băiat. Cu siguranță acesta văzuse animalele și pe indieni. Dacă se întâmplase ca Pieile Roșii să mâne vitele mai departe în timp ce băiatul făcea cale întoarsă pentru a le da lor de știre asta nu era vina lui.

— Nu face nimic Cayuse, spuse el pe un ton binevoitor. N-aveai de unde să știi ce se va întâmpla între timp.

După ce se întoarse către prietenul său trapperul adăugă:

— Ia-o de-a lungul văii Nick și vezi dacă nu poți să descoperi ceva în plus în legătură cu indienii sau cu vitele cu brandul „Sfertului de Cerc”.

— S-a înțeles Buffalo, se pronunță Nick, sărind în șa.

— Cayuse merge și el? întrebă tânărul.

— Nu, Cayuse, răspunse cercetașul. De tine am nevoie să mă ajuți să obțin câteva informații de la femeile indiene. Adună-le pe toate șase și ai mare grijă să nu-ți dispară vreuna în întuneric i se adresă apoi, Bill missourianului.

În timp ce Nick cobora în vale Joe atârnă de șaua sa un lassou lung de 40 de picioare, cu care le înconjură pe cele șase femei. Înainte de-a o face avu grijă să se asigure că nu ascundeau în mâini niscaiva obiecte cu care s-ar fi putut elibera din strânsura lassoului. S-au făcut auzite murmure de indignare și revoltă printre ele dar s-au potolit de îndată ce s-au convins că nu vor fi maltratate.

— Întreabă-le Cayuse, cum se face că se găsesc aici? îl rugă cercetașul pe micul indian sperând că un tânăr din rasa lor le va putea dezlega limba. Una dintre ele dădu un răspuns pe care Cayuse îl interpretează astfel:

— Ea spune, Pae-has-ka că femei mers pe urma războinici care vor la North Fork. Squawas sosit aici tabără de la războinici părăsită. Atunci ele vor când se face ziuă din nou să ia urma cirezii și să se alăture războinici.

— Crezi că spun adevărul?

— Poate, dar numai parțial.

— Ce parte o crezi falsă?

— Cayuse crede că femei știe unde plecat războinici care părăsit vale. Ele rămas în urmă, pentru ca să nu încurce războinici.

— Spune-le femeilor, Cayuse că dacă nu spun adevărul, vor fi duse toate la Fort Sill.

După ce băiatul le transmise ultimele cuvinte ale cercetașului spiritele se agitară din nou după care Cayuse luă din nou cuvântul:

— Ele spun, Pae-has-ka că ele nu place să meargă la Fort Sill și că ele nu mint.

— Întreabă-le te rog, unde sunt indienii cu vitele furate?

Femeile au înțeles în sfârșit că ele au fost luate prizoniere de-o armată a albilor mult prea slabă, formată din trei bărbați și-un băiat care nu le putea fi primejdioasă comanșilor și deci prin urmare își puteau permite chiar să spună adevărul. Cayuse după ce le ascultă, spuse:

— Ele zic că războinicii au plecat înspre Black Canion și că are în total 10 războinici împotriva noastră. Încă o minciună, Pae-has-ka.

— Crezi că n-au spus adevărul în legătură cu locul sau cu faptul că Lupul Negru conduce vitele furate?

— Războinici mai mulți, Pae-has-ka.

Între timp reveni și Nick Wharton care explorase între timp întreaga vale.

— S-a făcut al naibii de întuneric, Buffalo, de nu poți vedea la un pas, dar pot paria că nu se găsește o singură Piele Roșie pe rază de-o milă.

— Foarte bine, Nick! Femeile spun că banda de hoți a mânat vitele înspre Black Canion. O să mergem până acolo să vedem dacă prizonierele noastre au spus sau nu, adevărul.

— Unde este Black Canion?

— Cayuse știe unde, spuse băiatul. Numai cinci mile de aici. Cayuse fost odată acolo cu cireadă.

— Așa deci?

— Ce fac acum, femeile? întrebă Joe Țânțarul.

— Buffalo crede că poate face schimbul vitelor cu femeile prizoniere, spuse Nick izbucnind în râs. Tocmai de-aceea vrea să le ia cu noi, Joe.

— Haida de! mormăi Joe. Indienii n-o să fie niciodată de acord cu acest gen de schimb. Aș putea paria pe asta.

— În orice caz tot o să le luăm cu noi chiar dacă nu va reuși schimbul. Indienii se vor gândi de toate ori înainte de-a ne pregăti vreo ambuscadă. Așezați-le în șea și legați-le bine cu-n lassou. De îndată ce sunteți gata vom pleca.

Dispozițiile astea ale cercetașului nu avură darul de-a mulțumi femeile care începură să murmure și să protesteze

deși nu le-a ajutat la nimic. Nick și Joe au procedat cu toată delicatețea posibilă îndeplinind întocmai cerințele cercetașului. Le legă picioarele lăsându-le totuși mâinile libere, Bill nevoind să forțeze câtuși de puțin, nota. Oricum mâinile le erau necesare pentru a le împiedica să lunece de pe cal. S-au adunat toate cuverturile care le-au fost înapoiate proprietarelor de drept. S-au fixat capetele unei frânghii lungi prin oblâncul șeii fiecăruia dintre ponei după care au plecat la drum, luând direcția Black Canon. Dacă ar fi fost ziua aspectul acestei procesiuni inedite ar fi stârnit hohote de râs din partea celor trei prieteni. Cercetașul și Cayuse călăreau în frunte. Între bătrânul trapper și vânătorul de blănuri veneau cele șase prizoniere ceea ce împreună făceau opt cai legați cu aceeași frânghie. Ori de câte ori Nick, Joe sau vreuna dintre femeile legate dădea vreun impuls bidiviului său luând-o ceva mai repede înainte, frontul cabalin se spărgea căpătând un contur pe cât de imprezvizibil pe atât de bizar. Atâta timp cât mergeau la vale pe un teren cât de cât neted și uniform totul era în regulă. În momentul însă când Cayuse se avânta pe-o culme mai abruptă în drumul său către est echilibrul convoiului se rupea de-o manieră grotescă. Trei sau patru dintre ponei ajungeau să fie jenați în mișcările lor, pierdeau teren pe versantul abrupt lunecând în spate și în consecință antrenând și restul călăreților. Nick, Joe, femeile și caii nu se puteau opri din această degringoladă decât jos la poalele colinei după un parcurs în marșarier de mai bine de 20 de picioare. Nick și Joe se enervau la culme dar asta nu-nsemna nimic în comparație cu țipetele și clamările celor șase squawas. Cu toate acestea nimeni n-ajungea să fie serios rănit sau să capete julturi sau zgârieturi mai serioase. De îndată ce harababura înceta iar Nick și Joe reușeau să le liniștească pe femei ascensiunea era reluată pe un traseu ceva mai puțin abrupt și totul părea în ordine. Având în vedere asperitățile drumului și maniera în care acestea influențau deplasarea nu se putea merge repede așa că le-a trebuit două ore pentru a ajunge la Râpa Neagră sau Black Canon. Odată ajunși acolo au făcut haltă

iar femeile au fost prevenite că orice răzmeriță, nesupunere sau alt act de insubordonare le-ar putea costa viața.

— Ce poți să ne spui în legătură cu canionul acesta, Cayuse? îl întrebă cercetașul.

— Canion închis ca o cutie, lung de-o milă sau pe aproape. Soldați mână câteodată indieni în canion care intră dar nu pot ieși decât pe același drum, se strădui să ofere un răspuns cât mai complet, băiatul.

— Există totuși vreun drum pe unde am avea acces în canion călare ca să-l putem străbate de la un capăt la altul?

— O singură potecă, Pae-has-ka, pe care Cayuse a găsit-o când a însoțit soldați.

Aruncând hăturile mai tânărului său protejat, Bill Buffalo sări la pământ angajându-se grăbit spre intrarea în canion. Cât despre indieni aceștia se credeau în siguranță plecând de la presupunerea că i-au depistat la vreme pe toți cei trimiși în urmărirea lor, din această cauză nepostând nici un gardian la intrarea în defileu. Mai mult chiar, aprinseseră un foc mare la cinci sau șase sute de picioare la gura canionului în jurul căruia se strânseseră șase sau șapte indieni printre care lui Bill i se păru că-l recunoaște pe Lupul Negru. Dincolo de foc se aflau vitele. Fără a mai pierde timp cercetașul se reîntoarce acolo unde-și lăsase companiile.

— Sunt acolo, Buffalo? îl întrebă Nick.

— Sunt cu toții acolo, prietene.

— Și-acum ce urmează să facem conform planului tău?

— Să ne recuperăm animalele bineînțelese.

— De acord, dar în ce ordine trebuie să facem asta?

— Nici un moment nu va fi mai bun decât acesta. Iar în ceea ce privește metoda prin care s-o facem ce-ai spune dacă acum am provoca noi un stampede? Nu de asta s-a folosit Lupul Negru pentru a dobândi dobitoacele? De ce nu l-am răsplăti și noi cu aceeași monedă?

— Fabulos! îi scăpă entuziasmat missourianului.

— Îl lăsăm pe Joe aici pentru a avea grijă de prizoniere, continuă, Bill. Tu și cu mine, Nick o să-l urmărim pe Cayuse care ne va conduce la capătul canionului. O să speriem

animalele iar acestea nu vor avea alt deuseu de ieşire decât exact traseul pe care au intrat.

— Ei, așa da, strigă satisfăcut bătrânul trapper.

— La ce bun să le mai păzesc pe aceste squawas? izbucni nemulțumit că i se atribuie un rol neînsemnat, Joe.

— Dacă le lăsăm fără supraveghere, Joe adăugă Bill cu blândețe, se vor elibera și-i vor avertiza pe ai lor. Noi vrem doar să-i luăm pe-acești indieni prin surprindere. Joe sarcinata nu-i mai puțin lipsită de importanță decât a noastră și-ai să constăți că n-o să-ți dea mai puțin de lucru sau vei avea mai puține emoții decât noi ceilalți. Indienii vor fi obligați să vină în direcția asta la fel și animalele. Nick îndepărtă sfoara cu care legase poneii iar cercetașul împrumută trei cuverturi de la prizoniere după care sub conducerea lui Cayuse, Bill și tapeurul executară un ocol care-i aduse până la urmă la o proeminență stâncoasă care le permitea efectuarea unei descinderi chiar în fața obiectivului pe care și-l propuseseră.

CAP. XIII

AL DOILEA STAMPEDE

Se poate presupune că acolo unde un indian a pus piciorul odată îl va mai pune și-a doua oară. Facultatea de-a observa și de-a reține este o condiție esențială a vieții în sălbăticie iar micul Cayuse care se angajase în armată, civilizându-se într-o oarecare măsură își conservase instinctul rasei sale. În timp ce călăreții urcau cu băgare de seamă pe creasta stâncoasă puteau să distingă destul de bine tabăra indiană la lumina tremurătoare a flăcărilor focului aprins de către comanși. Primele dobitoace ale cirezii furate nu erau la o depărtare mai mare decât o sută de metri de foc. De acolo formele lor greoaie deveneau tot mai confuze pierzându-se în obscuritate. Indienii credeau fără îndoială că nu mai era necesar să fie păzită cireada. Tabăra lor bloca singura cale de ieșire iar crenelurile stâncoase prezente peste tot nu erau de natură să permită animalelor să se îndepărteze, în acelaș timp constituindu-se într-un obstacol natural pentru orice fel de intruziune. Coborârea a fost groaznică pentru cabaline. Fundul canionului în întunericul nopții părea asemenea unei prăpăstii, văzute de sus în condițiile în care lumina lunii nu avea acces direct. Faptul că cei trei amici albi nu puteau zări unde călcau făceau efortul acestora de zece ori mai dificil. Cercetașul și trapperul își ascuțiră la maximum auzul orientându-se după zgomotul făcut de copitele calului lui Cayuse care călărea în frunte. În sfârșit au ajuns jos fără alte peripeții, asta însemnând căzături de pe cal ceea ce s-ar fi constituit într-un dezastru deși julturi și contuzii au suferit

cu duiumul. La baza pantei abrupte, stâncoase, pe care o coborâră, cei patru călăreți s-au oprit pentru ași trage sufletul și-a lăsa și caii să răsuflă nițel.

— E miezul nopții oare, Buffalo?

— Mai mult sau mai puțin, Nick, veni sec răspunsul.

— Dacă am reuși să mânăm vitele încă în noaptea asta atunci aș zice și eu c-am făcut o treabă reușită.

— O fi, nu zic ba, numai că vitele ele însele, sunt obosite așa că nu le vād pornind-o prompt la drum mai devreme decât mâine dimineața.

— Pe dracu! Nu trebuie decât să privești una din dobitoacele astea mexicane pentru a-ți trece tot cheful!

— N-are importanță! Deocamdată mai avem încă de tras până ce vom reuși ceea ce nu e nici odată prea sigur dacă luăm numai în considerare faptul că Pieile Roșii ar putea călări atât de repede încât să întoarcă vitele înainte de-a izbuti să iasă prin gura defileului.

— Ce-i drept asta cam așa-i.

— Chiar și tu Nick ai putea reuși să faci ca o cireadă întreagă să se abată din drum și asta încă în dimineața asta.

— Să sperăm totuși în reușita planului nostru, veni răspunsul optimist al trapperului.

Între timp caii și călăreții își traseră sufletul revenindu-și cât de cât, abia apoi răsfirându-se de-a lungul văii, trapperul și Cayuse flankându-l pe Bill care călărea în centru, puțin mai în față. Fiecare dintre aceștia purtau cu dâșii câte-o cuvertură înflorată pentru ațâțarea taurilor numai că-n obscuritatea asta nu prea scontau că-și vor face efectul. Mai mult se bazau pe chiotele și împușcăturile prin care sperau să sperie animalele. Un sunet de țignal înăbușit îl avertiză pe Bill că Nick Wharton și ajunsese-n contact cu dobitoacele cele mai îndepărtate de focul de tabără. Cercetașul răspunse la acest semnal printr-un chiot puternic și un foc de revolver. Nick Wharton împreună cu micul indian la rândul lor îi răspunseră acestuia prin niște sunete de trompetă îndrăcite. Concomitent cu sunetele scoase călăreții dădură pintenii cailor lansându-se într-un galop formidabil. Vitele s-au

ridicat în picioare instantaneu aproape dând buzna așa precum se și așteptau de altfel spre singura poartă de scăpare care era și ieșirea defileului (canionului). Animalele sunt cu atât mai de grabă supuse sentimentului de panică cu cât deja au mai experimentat unul. Tocmai de aceea vâcarii sunt mai grijulii decât oricând cu cornutele lor mai ales în această perioadă, adică după ce avusese loc deja un stampede. Cu siguranță aceste animale aduse din Mexic nu făceau excepție. Porniră în avalanșă, tropăind de mama focului în timp ce indienii alergau ca apucații de colo, colo, pe lângă caii pe care nici nu mai apucară să-i încalece. Înainte ca vitele să ajungă în preajma focului comanșii s-au repezit să smulgă parii care erau înșirați de-a lungul drumului postându-se în față cu intenția evidentă de-a împiedica evadarea cirezii pe singura cale posibilă, ieșirea din canion. Din nefericire lucrurile nu se petrecură așa cum au sperat indienii. Cornutele au fost departe de-a se lăsa intimidare de cele câteva Piei Roșii care li se pusese de-a curmezișul, ba mai mult îi striviră sub copite ca pe niște surcele. Cât despre ceilalți indieni, speriați de moarte și-au căutat scăparea în fundul canionului unde o rupseseră la fugă pentru a aștepta acolo încetarea „furtunii”. Nu trecuseră nici două ore de când cercetașul, trapperul și Cayuse îl părăsiseră pe Joe în timp ce masa enormă de carne mobilă și începuse a părăsi râpa. Pieile Roșii fuseseră atât de stupefiați și demoralizați de acest surprinzător stampede încât n-au fost capabili de-a trage nici un foc de armă asupra albilor care galopau alături de animalele înnebunite, însoțindu-le la ieșirea din canion. Abia acolo cercetașul se opri pentru o clipă strigând:

— Joe!

— Prezent! veni instantaneu răspunsul missourianului care se ivi numaidecât.

— N-am făcut nici un târg cu Lupul Negru și-acum am mai mare nevoie de tine decât de prizoniere îl întâmpină cercetașul. Lasă-le în plata Domnului pe femeile astea și vino să ne ajuți.

— Iată, pot să plece! strigă Joe, după care împreună cu Bill o luă la galop pentru a li se alătura lui Nick și Cayuse care se aflau pe urmele cirezii.

Intenția acestora era de-a lăsa vitele să alerge în voie până ce se vor opri singure având doar grija de-a nu le lăsa să se disperseze. Din fericire cireada alerga chiar în direcția dorită de aceștia care era Salt Fork și unde adăsta restul cel mare al cirezii principale. Deși trecură succesiv prin văi înguste scăldate doar de lumina lunii sau platouri întinse cu iarbă succulentă căreia cireada pusă pe fugă nu-i acorda nici o atenție, n-au avut niciodată senzația că cireada a scăpat de sub control sau se va răzleți în mai multe fragmente. Alerga mereu ca o masă compactă până când după ce parcurseră mai multe mile vitele au început să manifeste semne vizibile de oboseală încetinindu-și goana lor oarbă până ce în final s-au oprit cu totul. Bill și camarazii săi nu întâmpinară nici o greutate în a găsi un loc convenabil pentru a-și îngădui pentru ei și animale un repaos pentru odihnă, binemeritat.

— Camarazi, vitele se află în siguranță pentru moment, li se adresează tuturor Bill Buffalo. De-acum nu ne mai rămâne decât să le veghem și nu prea vād ce-ar putea întreprinde Pieile Roșii să reintre în stăpânirea acestora. Lăsați caii să pască în voie iar voi duceți-vă să vă întindeți puțin. Între timp eu o să stau de veghe.

— Am ajuns chiar în valea unde le-am luat pe indience prizoniere, constată Nick Wharton care sări sprinten de pe crupa calului.

— Încă nu s-a făcut ziuă și suntem deja în posesia vitelor noastre ceea ce nu-i rău deloc, mai adăugă râzând Joe Țânțarul.

În timp ce însoțitorii săi se odihneau Bill o porni călare de-a lungul văii în căutarea spionilor indieni în eventualitatea că-și vor fi făcut apariția. Nu descoperi nici unul. Trei ponei pășteau alături de caii albilor în timp ce alții pe care reușiseră să-i antreneze alături de cireada pusă pe fugă, din tabăra indienilor îi pierduseră pe drum. Lupul Negru și banda sa cu siguranță că nu puteau reuși să urmărească

cireada pe jos. E adevărat că trebuiau să fi găsit femeile și poneii lor. Oricum erau doar șase cai pe spinarea cărora puteau călări doar șase indieni care era greu de crezut c-ar putea porni în urmărirea cirezii cu toate că după mărturia femeilor n-ar fi avut de-a face decât cu patru albi. La răsăritul soarelui animalele încă mai dormeau ceea ce era o dovadă concludentă a modului în care le obosiseră cele două stampede-uri și felului dur în care fuseseră tratate mai târziu de către indieni. Era târziu deja, când Bill Buffalo îi trezi pe tovarășii săi în timp ce doar cele mai viguroase dintre animale reușiră să se scoale și să pască alături.

— Doar puțin și ne lăsați să sforăim toată ziua, ce spui, Buffalo? întrebă Nick Wharton, care sări de-a dreptul în picioare de îndată ce văzuse soarele sus pe cer.

— Aveați cu toții nevoie de repausul ăsta prieteni, replică cercetașul. De altfel de abia acum animalele încep să se pună în mișcare. Deocamdată să ne căutăm proviziile și să luăm micul dejun și-abia apoi să plecăm la drum. Dacă nu vom fi aproape de Elm Creek până mâine seară Hayne va da semnalul de plecare fără cele cinci sute de capete de vită.

— Oare cât de multe vite am reușit până la urmă să adunăm? întrebă ca pentru sine Joe în timp ce cotrobăia după merinde în boccea sa.

— În timp ce dormeați am reușit să le număr. Sunt în jur de cinci sute și cinzeci, veni răspunsul cercetașului.

— Pe toți dracii! Așa cum văd eu că evoluează lucrurile n-ar fi exclus ca Hayne să se trezească cu mai multe vite pe care să le predea agenției decât au fost achiziționate.

— E clar că multe dintre vitele noastre nu poartă însemnele „Sfertului de Cerc”, preciză cercetașul.

— O cireadă adevărată își păstrează întotdeauna integritatea pe întreg parcursul, se pronunță Nick.

— Și când te gândești că Lupul Negru voia cu orice preț să distrugă această calitate, zâmbi malițios Joe.

Odată încheiată această constatare camarazii se repeziră asupra bucatelor sărăcicioase pe care le înfulecară totuși cu mare lăcomie. Abia apoi își încălecară caii urnind cireada în

direcția Salt Fork. Totuși nu se grăbeau din cale afară permițând vitelor să mai îmbuce câte-o gură din iarba succulentă pe care o întâlneau pe drum. Încă nu se făcuse amiază când au intrat în depresiunea care conducea nemijlocit spre Salt Fork. În timp ce cireada mirosind apa, vitele grăbindu-se înspre vad, Bill și prietenii săi se mărginiră să supravegheze animalele de pe o colină învecinată. Deodată, micuțul Cayuse scoase un strigăt de avertizare:

— Indieni! strigă el.

— Cum? exclamă ceilalți aproape într-un glas, gândind probabil că Pieile Roșii le luaseră urma.

— Indienii ăștia nu vin din spatele nostru, ci tocmai traversează râul, se pronunță acum pe un ton calm, Bill Buffalo. Printre aceștia îl recunosc pe căpetenia comanșă Lupul Negru, mai adăugă Bill spre surprinderea tuturor.

CAP. XIV

BĂIEȚII ÎN ALBASTRU

Surpriza pe care o trăi Bill acum n-a fost cu nimic mai mică decât cea a camarazilor săi. Din poziția dominantă pe care și o aleseseră puteau vedea cum o duzină de Piei Roșii își adăpau caii în apa râului Salt Fork.

— Cayuse! strigă cercetașul.

— Howgh! Veni involuntar răspunsul.

— Spune-mi, rogu-te, indianul ăla din fruntea grupului, nu e cumva Lupul Negru?

— Sigur că e el. Cayuse îl cunoaște prea bine.

— Nemernicul ăsta! murmură, Joe. Cum, pe coarnele lui Belzebuth viermele ăsta e prezent aici, câtă vreme noi l-am lăsat în urmă pe el și pe bandiții lui, acolo, în canion?

— Hm, iată o întrebare la care aș dori să capăt răspuns. Tu ce părere ai, Buffalo? se interesă Nick Wharton.

— Este absolut imposibil ca indienii pe care i-am lăsat în urmă în canion să facă un ocol mare și să ne-o ia înainte ajungând dinspre est la apele râului Salt Fork. Singura explicație logică e că indienii care aveau în pază vitele în canion nu erau decât o parte a detașamentului Lupului Negru, el însuși fiind în altă parte. De altfel eu nici nu am văzut mai mult de cinci sau șase indieni în jurul focului ci doar am presupus că și ceilalți se află prin preajmă. Pe de altă parte mi s-a părut că-l recunosc pe Lupul Negru într-unul dintre aceștia, dar e clar acum că m-am înșelat... Dar oricum ar fi n-avem timp acum să flecărim, prieteni. Va trebui să luptăm!

Spunând astea Bill străbătu cu privirea terenul pe care se aflau încercând să-și dea seama dacă nu găsea repede o poziție mai prielnică pe care să poată organiza o apărare mai bună împotriva unui număr superior de oponenți.

— Pun pariu cu oricine că dobitoacele noastre n-or să înceapă așa curând un nou stampede, se exprimă Nick.

— Acești blestemați de comanși vor trebui mai întâi să dea piept cu noi înainte de-a ajunge la vitele noastre, adăugă și Joe. Nu cred c-aș mai fi dispus să le cedez a doua oară după ce-am trecut prin ce-am trecut.

— Nici nu se pune problema! se-mbătoșă, Nick Wharton. Ei bine, sunt ei doisprezece dar și noi suntem patru. În ziua în care nu sunt în stare să dovedesc trei indieni ar fi mai bine să dispar.

Războinicilor indieni păru tot atât de mult să le displacă surpriza de a-i vedea pe Fețele Palide și cireada cât și invers. Se adunară rapid la buza văii pentru a ține repede un sfat de război. Abia apoi își mână ră poneii pentru a atinge malul occidental (vestic) al râului.

— Pe aici, prieteni! strigă Buffalo Bill, întorcând capul de la înălțimea calului său înspre dreapta către un punct unde bivoli traversând tocmai niște ravine, se-ntinseseră cât erau de lungi chiar pe piscul unui lanț de coline.

— Cayuse, strigă el când toți camarazii săi fură adunați în jurul său. Ia te rog, toți caii și mână-i de cealaltă parte a versantului. Noi o să facem tot posibilul să-i împiedicăm pe indieni să ajungă până acolo. Dacă noi n-o să reușim fă în așa fel ca animalele să nu ajungă în mâna hoților... Ei și-acum pregătiți-vă carabinele, băieți, ele rămân toate atuurile noastre, mai adăugă cercetașul privind cum Cayuse se-ndepărta cu caii.

Gloanțele și începură să șuiere pe la urechile lor imediat ce cei trei albi se pregăteau să ia poziție în adăpostul lor...

Pieile Roșii le ghiciră planul de la bun început încercând să-l împiedice numai că au întârziat un minut. Vitele au apucat să intre în apă în aval și deja se găseau la o oarecare distanță. Lupului Negru nu-i rămăsese prin urmare altă

alternativă decât să se dedice luptei care se prefigura, cu Fețele Palide. Carabina cu patul lung a lui Joe și pe care acesta o botezase Sairy Jane a fost prima care „vorbi” iar rezultatul a fost că unul dintre indieni se prăbuși de pe poneiul său.

— Încă unul pe răbojul lui Joe Țânțarul de ziua Sfântului Joe din Missouri! se pronunță cu-n rânjet sălbatic missourianul. Numele meu complet este Joseph Johnson Spencer Me Gillicuddy care este un pic cam lung, admit, dar cum și eu sunt destul de lung de la mama Natură, m-am gândit...

Dar nimeni nu va ști niciodată ce gândea bunul Joe. Discursul său bizar ținut într-un loc și un moment special a fost întrerupt brusc... O bucată din partea vestică a râului Forth era acoperită de pini și de arbuști de bumbac, prezentând un intrând din tufe dese de răchitiș. Dinspre această zonă de vegetație încâlcită se auziră răsunând clar sunetele penetrante ale unei trompete, parcă anunțând atacul. Nick riscându-și viața ieșii din tranșeea lui de infanterist pentru a putea arunca o privire inchizitorială de cealaltă parte a versantului.

— Mii de trăsnetel! exclamă el stupefiat. Țsta nu e Cayuse, care e tot atât de surprins ca noi toți. Indienii reacționară de-o manieră mai mult decât nelalocul ei. Izbucniră într-un imens hohot de râs! Doar mai fuseseră păcăliți nu de mult cu același truc! Nevoind să se lase „duși” pentru a doua oară rămăseseră pe poziții improșcând marginea gropii unde se așinuse cu puțin mai înainte Nick cu o ploaie de gloanțe. Numai că acesta dispăruse exact la timp în adăpostul său natural.

— Dracii să-i ducă pe toți în infernul lui Manitou! Se pare că roșii ăștia își închipuie c-ai apelat din nou la vechiul tău truc, Bill mormăi Joe.

— Ei bine vor fi păcăliți din nou deși nu de aceeași manieră, replică cercetașul. Ia priviți prieten! Băieții în albastru! Brigada de cavalerie din Fort Sill care operează acum în Wichita.

Într-adevăr un detașament de cavalerie își făcea acum intrarea în desișul de răchită, trăgând salvă după salvă din muschetele lor. Dacă n-ar fi fost situația atât de tragică uimirea indienilor ar fi părut de-a dreptul ridicolă. Pentru câteva momente aceștia au fost atât de uluiți încât nici nu mai știau ce să facă: să lupte sau s-o ia la sănătoasa! Când se risipi fumul primei salve se văzură patru ponei fără călăreții lor și unul dintre aceștia aparținea Lupului Negru. Pierderea șefului lor i-a „iluminat” în sfârșit pe supraviețuitorii rămași cu atât mai mult la vederea carabinelor și-a șarjei „băieților în albastru” care veneau în galop cu capetele aplecate ca într-un adevărat atac de cavalerie. Aceștia aleseseră să înainteze pe flancuri pentru a evita desișul de răchită, doi dintre aceștia căzând înainte de-a fi dispărut dincolo de versantul colinei. Cercetașul neliniștit acum dinspre partea lui Cayuse sări din adăpostul său pentru a-i oferi protecție. Dar acesta nu avea nevoie de protecție, indienilor perindu-le orice chef de luptă. Din doisprezece mai rămăseseră doar șapte și-acum nu se gândeau decât cum să profite mai bine de bunăvoința soldaților care și-au înfrânat caii tocmai pentru a le oferi posibilitatea de-a scăpa cu fuga. Cât despre cavaleriști aceștia nu erau decât zece oameni excluzându-l pe locotenentul care îi conducea. Nick, Joe și Bill Buffalo nu întârziară să alerge în întâmpinarea salvatorilor lor.

— Ce mai faci, Branscombe? strigă cercetașul, întinzându-i mâna. Dumneata și băieții dumitale ați sosit chiar la timp pentru a scuti de-o mică scărmăneală.

— Pe Dumnezeuul meu Cody, mie mi se pare c-am sosit exact la timp pentru a vă salva prețioasele voastre vieți.

— Bah! făcu Nick Wharton pe un ton sarcastic. Voi sunteți numai o duzină, locotenente; în ziua în care Bill Buffalo, Joe și cu mine nu vom fi în stare să facem față la câțiva hoți de Piei Roșii atunci vom intra în pensie. Dar de ce nu i-ați urmărit pe nemernicii ăștia? Puteați să-i nimiciți până la unul.

— I-am menajat Nick, iată ce-am făcut, preciză

locotenentul. Tocmai am aflat că Ursul Cenușiu și alți șefi de seamă din marea tabără de vară a comanșilor au plecat la Fort Sill pentru a-l asigura pe comandant că sunt pentru pace. De aceea nu vrem să fim prea duri cu bandele rebele pentru a nu ne compromite perspectivele de pace. De altfel după cât se pare noi ne-am cam reglat conturile cu Lupul Negru ăsta. Acum că l-am lichidat, cireada n-o să mai aibă nici un fel de probleme pe traseul ei, până la destinație.

— De unde veniți, locotenente? îl întrebă cercetașul.

— Din Wichita, unde am întâmpinat tot felul de aventuri, Cody. Eram tocmai pe cale de-a ne reîntoarce la Fort Sill când am întâlnit pe drum unul dintre cowboy-ii voștri mânănd înspre nord o cireadă de vite pentru guvern. Acesta ne-a spus ce-ați pățit cu indienii și cam pe unde sunteți voi, numai că v-am pierdut pe drum pentru a vă dea mai repede o mână de ajutor.

— Ei bine, iată cireada, arătă cu mâna înspre vitele de cealaltă parte a râului Salt Fork, cercetașul. Am găsit ceea ce căutam.

— Întotdeauna se întâmplă cam așa atunci când se amestecă Bill Buffalo. Este maniera lui proprie de lucru, se exprimă Nick Wharton.

CAP. XV

PE DRUMUL SPRE ELM CREEK

Nick Wharton și Joe zis Tânțarul aproape că regretau acum intervenția soldaților. Le-ar fi plăcut să se răfuiască de unii singuri cu hoții de Piei Roșii și să-i pedepsească pentru toate șicanele făcute. Bill Buffalo, dimpotrivă, era bucuros de modul în care s-au desfășurat lucrurile. Cinci cadavre de indieni printre care șeful lor, Lupul Negru și care zăceau la poalele colinei, recuperarea completă a cirezii, era o recompensă mai mult decât onorabilă prin care au fost recompensate toate eforturile lor. În același timp se constituia și într-un avertisment serios adresat și altor bande care urmăreau scopuri asemănătoare. Micul Cayuse se reîntoarce cu caii pe platoul stâncos fiind primit cu ropote de aplauze de către toți cei prezenți inclusiv cavaleriștii sosiți în ajutor întrucât micuțul indian era cu deosebire iubit de către toți soldații fortului. Unul dintre cei șapte indieni doborâți de gloanțe mai respira încă. Bill îi făcu un semn lui Cayuse să se apropie.

— Dacă poate vorbi, îi ceru cercetașul, întreabă-l cine erau indienii din canion și ce făceau femeile lor (squawas) în valea aceea.

Prezența femeilor îl intriga mai cu seamă pe Bill. Dacă cumva ar fi avut copiii cu ele sau alte obiecte casnice uimirea acestuia ar fi fost mai mică. Femeile găsite însă nu aveau asupra lor decât poneii și câteva cuverturi ceea ce era împotriva obiceiurilor lor. Micul Cayuse îngenunchie lângă muribund vorbindu-i pe un ton calm, potolit, cu maximă

blândețe. N-o făcea din ipocrizie ci era chiar felul său de-a fi, generat de inima sa bună care-i înmuia pe răufăcători și-i onora pe dușmanii căzuți în luptă. Indianul își fixă privirea uimită asupra băiatului și deși umbrele morții deja îl învăluiră îi răspunse acestuia pe-o voce slabă, angajându-se un soi de conversație între aceștia. Întrucât era de prevăzut că acest dialog nu se va putea prelungi prea mult din cauza stării rănitului, Cayuse nu crezu de cuviință să-l întrerupă pe muribund pentru a-i traduce spusele, lucru înțeles cum se cuvine de cei din jur. De altfel după încă câteva cuvinte rănitul se convulsionează brusc... apoi își dădu sufletul. Cayuse se ridică în picioare.

— Ei, ce-a spus? se interesă cercetașul.

— Destul de multe lucruri, Pae-has-ka, replică băiatul. Fiind sigur că Fețele Palide va urmări cireadă furată. Lupul Negru împarte oamenii în două cete. Una trebuie rămână în canion pe când cea de-a doua trebuie să întoarcă pentru a organiza un alt stampede aducând din nou vitele în stăpânire lor.

— Fir-aș al naibii, Bill! scrâșni Joe Țânțarul, care se apropie împreună cu Nick Wharton. Da știu că sunt hrăpăreți Pieile astea Roșii și dacă această vulpe bătrână de Lupul Negru n-a fost unul dintre aceștia atunci înseamnă că nu mai știu eu pe ce lume mă aflu.

— Foarte adevărat, Joe îl sprijini trapperul. Roșii ăștia nu se satură niciodată.

— Continuă, Cayuse, reluă cercetașul. De ce n-a atacat Lupul Negru pentru a doua oară?

— Pentru că spionii lui i-au raportat că soldații sunt pe urmele sale.

— Ei, ei, deci mai sunt și soldații buni la ceva, îl întrerupse, Branscombe.

— Când Lupul Negru întâlnește cu spionul său atunci acesta se reîntoarce, își continuă raportul, tânărul indian. Apoi rămâne foarte surprins să vadă pe Pae-has-ka împreună cu cireada pregătit pentru a traversa râul. Gândește că poate Pae-has-ka, recuperat vite...

— Sper numai că nu l-a costat un efort prea mare de gândire să creadă una ca asta, izbucni în râs Joe.

— Atunci, Lupul Negru hotărăște, trebuie luptat. El vrea scalpul de la Pae-has-ka, relatează mai departe băiatul. El este foarte mâniș pentru ce petrecut la „Sfatul războinicilor” și pentru uciderea omului spion de al său. Căpetenie angajează luptă apoi aude trompetă. Crede Pae-has-ka vrut păcălit a două oară, dar curând vede că se înșeală, continuă cu un zâmbet amuzat Cayuse. Apoi el moare pentru greșală. Apoi și alți războinici moare pentru greșală. Howgh!

Băiatul încetă să mai vorbească și vru să se reîntoarcă la poneiul său.

— Acum în legătură cu femeile, ce ai de spus?

— N-a avut timp, Pae-has-ka, a vrut să spună, dar el murit.

Așadar prezența femeilor în vale continua să rămână un mister. Bill Buffalo își avea însă teoria sa. El era de părere că acestea aparțineau satului pe care-l întâlnise în drumul său când plecase pentru prima oară în recunoaștere după înțelegerea cu conducătorul cirezii. Mai credea că acestea îl așteptau pe Lupul Negru și pe ceilalți războinici să se întoarcă din escapadă cu vitele. De ce însă cele șase squawas au rămas în urmă pe când ceilalți s-au refugiat în canion, rămânea o enigmă și așa cum se întâmplă adesea în viață nu se putea găsi întotdeauna o explicație logică și satisfăcătoare.

— Aveți nevoie de mine pentru a mână vitele? întrebă Branscombe încă cu un picior în scara șei.

— O, nu, putem să le mănăm și singuri răspunse Buffalo Bill. O să ajungem la Elm Creek mâine seară iar de acolo nu mai sunt decât două reprize de mers până la trecătoarea North Fork. Nu țin deloc să te oblig mai mult, domnule locotenent.

— Ce-i drept nu veți mai întâlni indieni pe parcurs și dinspre partea mea vă cred perfect capabili pe voi patru să mânăți cinci sau șase sute de vite până la țintă.

— Atunci nici nu mai merită să mai zăbovim asupra subiectului.

— După ce-o să duci vitele în cireada mai mare a lui Hayne, ce intenționezi să faci, Cody? Te vei întoarce în fort?

— Cu siguranță! Trebuie să vin pentru a-mi prezenta raportul.

— Atunci adio! Sunt foarte bucuros că am avut privilegiul de-a vă întâlni și-a mai petrece puțin timp cu voi.

Locotenentul făcu un semn cu mâna trompetistului după care spuse cuvintele ceremoniale, pe un ton calm și hotărât:

— În șea!

După care urmă un alt ordin:

— Înaintel!

În urma căruia cavaleriștii o porniră de-a lungul râului îl traversară depărtându-se apoi în galop.

Pieile Roșii căzute în luptă au fost lăsate în pace știindu-se prea bine că indienii vor reveni și-și vor ridica morții.

— Ei și-acum prieteni de noi depinde dacă vom reuși să mănăm cireada sau nu. Dacă vom ajunge la Salt Fork până mâine seară înseamnă că nu ne-am ieșit din mână, a fost de părere Nick Wharton.

Odată precizate lucrurile astea au sărit cu toții în șea după care au trecut la rândul lor de cealaltă parte punând cireada în mișcare. Cei patru camarazi se mărginiră să călărească în urma cirezii neavând altă grijă decât să facă să reintre în rând vreun tăuraș mai zburdalnic care se rătăcea.

— Pun pariu pe tot salariul meu că lui Hayne nici prin cap nu-i trece că ne-a fost dat să ne-ntâlnim de trei ori cu Lupul Negru pân-a reuși să-i ducem vitele furate îndărăt.

— Șeful cirezii fusese cu mult timp înainte avertizat în legătură cu pericolele și dificultățile itinerariului ales care ducea de cealaltă parte a Râului Roșu, se pronunță Bill.

Pe de altă parte nici cealaltă variantă prin Panhandle Texas nu era viabilă întrucât ducea la o pierdere mai mare de timp de care nu dispunea atunci când a plecat peste Rio Grande del Norte. Dacă vitele n-ar fi putut fi livrate într-o perioadă determinată de timp guvernul s-ar fi văzut obligat să ceară penalizări consistente. Așadar situația era delicată: fie că se reîntorcea prin Panhandle Texas dar ieșea din limita

de timp, ceea ce era rău, fie continua să meargă pe vechiul drum riscând să piardă toate vitele prin atacul indienilor ceea ce era la fel de rău. Și ceea ce pune capăt la toate, guvernul nu dispunea de suficienți soldați pentru a asigura securitatea împotriva acțiunilor ostile ale indienilor, așa cum de altfel o promisese. Fără îndoială că Hayne s-ar fi putut considera îndreptățit să conteste penalizările guvernului atâta timp cât acesta nu-și putuse propriile lui promisiuni dar caracterul omului a fost întotdeauna mai presus de asta. În această noapte cele cinci sute de vite deja făceau popas în locul unde întreaga cireadă își făcuse tabăra acum două nopți. În dimineața zilei următoare râul a fost traversat și prin asta lungul marș înspre Elm Creek începea. Încă în seara aceleiași zilei liziera de arbori care ascundea Elm Creek deveni vizibilă, iar puțin mai târziu se zări și focul de tabără pe care-l aprinsese Hayne.

— Iată, se zărește, tabăra, strigă cuprins de bucurie, Nick Wharton.

— Iar pe noi îndărăt cu încă și mai multe animale decât ne-a furat Lupul Negru îl completă, Joe Țânțarul.

— HOI, HOI! se auzi imediat un strigăt de salut dinspre tabăra principală.

Bătrânul Nick a fost acela care dădu un răspuns similar.

— Cui aparțin vitele? strigă cu o voce exasperantă, Hayne. Pentru ce dracu caută vacile astea în mijlocul cirezii noastre?

— Pur și simplu pentru că îți aparțin, Phil! replică râzând cercetașul cu vocea sa sonoră. Toate vitele astea poartă un punct în mijlocul unui sfert de cerc.

— Dumnezeu mare! strigă șeful cirezii stupefiat. Tu ești, Bill?

CAP. XVI

CONCLUZII

Madden, Burke, Higgins și ceilalți cowboy sosiră călare salutându-l cu bucurie pe Buffalo Bill și pe camarazii săi; în timp ce cowboy-ii se ocupau de vitele regăsite, ceilalți, adică noii veniți se duseră să-l întâlnească pe Hayne.

— Ei, vecine! îi strigă Joe cine crezi c-a amestecat vitele astea cu-ale voastre?

— Pe cinstea mea, replică Hayne nici eu nu cred c-ai fost dumneata, prietene.

— Nici dumneata n-ai crezut că Bill Buffalo va reuși de această manieră, nu-i așa? întrebă Nick Wharton pe un ton ce se voia puțin sarcastic.

— O mică armată poate c-ar fi putut fi creditată cu șanse de reușită dar să reușească treaba asta trei oameni și un băiat?

— Un băiat?! replică Nick punându-și mâna pe umerii micuțului Cayuse. Ei bine, Hayne, dumneata n-ai nici măcar un singur om în echipă care să fie în stare să mărșaluiască ca acest băiat!

— Ia ascultați, camarazi, îi întrerupse Joe, sper că ați avut grijă cum se cuvine de calul meu, Outlaw, sper?

— Outlaw a fost îngrijit la fel de bine ca și restul bidiviilor din rasa *remuda*, Joe.

— Și l-a călărit cineva în acest timp?

— Pe cinstea mea, nu prea cred. Nu cred că se găsește un singur om în această parte de sud-est a țării, capabil de a-l călări, cu excepția dumatăle, Joe. O, nu! Te asigur că nimeni

n-a încercat s-o facă de când ai plecat.

— Ei și cu „potolul” cum rămâne? Deocamdată n-am nimic în stomac.

— Orlando e pe cale să vă pregătească ceva.

Descălecară cu toții adunându-se în jurul căruței, dându-și jos harnașamentul pe când Billings veni să le ia caii.

— Ei, cum au decurs lucrurile? îi întrebă Hayne când fură cu toții adunați în jurul focului așteptând ca Orlando să-și termine operațiile culinare.

— Un picnic, un adevărat picnic și nimic altceva! se pronunță Nick Wharton. N-am avut nimic de făcut acolo decât să vânăm indieni, să capturăm squawas să facem în așa fel încât să mânăm cireada prin singura cale de acces într-un canion unde erau adunate dobitoacele și-apoi să întâlnim un pâlc de soldați în clipa când lucrurile nerezolvate cu indienii puteau lua o turnură serioasă. Ce pot să spun? Un fleac și nimic mai mult!

— L-ați întâlnit pe Lupul Negru?

— Firește! Dar nimeni nu-l va mai vedea de aici înainte.

— Cum așa?

— A plecat „puțin” pe veșnicele plaiuri ale vânătorii. Când a furat cele cinci sute de capete de vite au fost ultimele animale pe care le-a furat.

— Și cine i-a dat biletul pentru marea călătorie?

— Cavaleriștii fortului.

— Aceia pe care i-am întâlnit eu?

— Cred că da.

— Unde l-ați întâlnit pe micul Cayuse, Bill? se interesă Hayne întorcându-se înspre cercetaș.

— Exact unde am presupus de la bun început că se află; pe urmele indienilor.

— Este un pui de om care nici n-a învățat încă ce e viața, murmură Hayne privind cu o simpatie nedisimulată înspre micuțul Cayuse.

— Nu prea sunt eu un mare iubitor de indieni declară, Joe. Dar pentru mine micul Cayuse va avea întotdeauna un loc special în inima mea și un partener pe care mi l-aș dori

mereu lângă mine.

— Povestești-mi tot ce s-a întâmplat. Nu mă mai perpeliți, vreau să știu toate amănuntele!

— Atunci rogu-te așteaptă până ce vom termina cu masa. Nimic nu mi se pare mai important acum decât o cină pe cinste, a fost de părere cercetașul.

Chiar în acel moment apărură și Orlando aducând felurile de mâncare încă fumegânde, pe un platou de cositor.

— Hei, haideți acum bravi vânători de indieni! Vreau să vă umplu burțile de-ar fi să-mi golesc de tot căruța cu provizii. Stomacurile voastre au răbdat destul și-acum se cade să fie recompensate pe măsură, adăugă bucătarul, glumeț cum îi era firea.

— N-ai spune asta dacă ai ști cât pot eu duce, amice, replică, Joe. Pot mânca întreaga căruță și încă ceva pe deasupra.

— Și nici nu ști cât bine ți-ar prinde. Ești tot atât de „gras” cât un călugăr după șapte săptămâni de post negru, remarcă Orlando.

— Asta s-a întâmplat fiindcă Bill m-a lăsat să păzesc șase squawas care mi-au mâncat până și sufletul.

— Cum așa?

— Asta face parte din istorioara pe care vă va povesti-o Bill când vom ajunge la pipă și tabac. Așa că nu ne mai deranja Hayne până ce nu vom face lună farfuriile astea.

Orlando se achită cu cinste de îndatorirea lui esențială: de a-i ghiftui pe răsfățații săi musafiri cu tot ce avea el mai bun „în tolba”. De câte ori voia să mai aducă un supliment deschidea o cutie de tomate. În seara aceea a deschis câteva și ca desert un minunat compot de prune. După perindarea mai multor feluri Joe s-a văzut nevoit să strige.

— Ajunge!

Abia atunci toți cowboy-ii care nu erau de serviciu s-au adunat nerăbdători în jurul focului aprinzându-și pipele înainte ca Bill Buffalo să-și înceapă istorisirea. Repovestirea faptelor reale petrecute în viață e de regulă mult mai interesantă decât orice produs de ficțiune indiferent de

talentul naratorului. Nu e de mirare că toți au ascultat cu răsuflarea tăiată ceea ce avea de povestit Bill. Când tot ceea ce știm deja a fost relatat cum se cuvine Hayne își scutură cenușa pipei în scrumiera sa durată dintr-o potcoavă, mărginindu-se să spună:

— Bill tu ar trebui să primești o medalie.

— Absolut de acord! au strigat cu toții la unison.

— Dacă voi face o medalie pentru dumneata, continuă el, știi ce voi pune să se graveze pe ea?

— Probabil o vită și un indian alături de deviza: Pentru asta!

— N-ai ghicit. Voi zugrăvi un uragan alături de Bill Cody, vechiul meu prieten. Așa că nu te vei mai numi de-atunci înainte Buffalo Bill ci Hurricane Bill (Uraganul Bill).

Toți cei prezenți au primit noul apelativ cu strigăte și râsete de simpatie.

— Nu s-a spus oare că veți rămâne aici cu întreaga cireadă, trei zile? întrebă cercetașul.

— Ce naiba, amice nu știi și tu că ceea ce se spune și ceea ce se face nu se potrivesc întotdeauna?

— Nu e și cazul lui Bill, rosti sentențios Nick Wharton.

— Apropo, îl întrerupse ca străfulgerat de-un gând brusc, cercetașul, ai numărat vitele pe care trebuie să le duci la North Fork, Phil?

— Am făcut-o în dimineața asta, Bill. Avem peste trei mii de capete de vită.

— Ei bine, eu și camarazii mei ți-am mai adus încă cinci sute cinzeci. De unde pot veni cele cinzeci, care par în plus?

— Oh! se pronunță secundul Chittenden, când traversezi un ținut atât de mare ca ăsta întotdeauna întâlnești vite rătăcite care sfârșesc aflându-se cirezii.

— Pe de altă parte noi n-am pierdut nici una întrucât am avut noi mare grijă ca acest lucru să nu se întâmple, adăugă plin de sine, Madden.

— Ascultă-mă bine ce vreau să-ți spun, Bill. Tot ceea ce va ieși în plus peste cele trei mii cinci sute pe care am obligația să le livrez o să ți le achit ție sub forma unui cec.

— Nu mie, Phil și nici lui Nick.

— Cui atunci?

— Împarte valoarea cecului în două între micul Cayuse și Joe.

— Pe cinstea mea, spuse Joe, întotdeauna am de câștigat când vine vorba să fac afaceri cu cowboy-ii. De prima dată am câștigat de la secund unul dintre cei mai buni cai din Sud-Est iar acum sunt „amenințat” cu o sumă care poate să-mi asigure independența pentru tot restul vieții.

— Stai că nu e totul! spuse Hayne. Vreau să-ți ofer mai mult decât atât. Avem nevoie de-un îmblânzitor de cai la ranchul nostru. Oferim o sută de dolari pe lună și toate celelalte angarale, masă, casă, plătit de noi. Te interesează, Joe?

— Nu, nu cred că e pentru mine, Hayne. De îndată ce vom termina cu mânatul vitelor mă bate gândul să plec spre nord. Când va veni din nou sezonul pentru punerea capcanelor mă voi reîntoarce să vânez animale pentru blănuri cu Catamount Tom. Ne vom îndrepta cu toții înspre nord, Buffalo, Nick și cu mine. Nu-i așa Buffalo?

Dar Bill nu mai replică în nici un fel. El se învelise deja în păturile sale și dormea un somn sănătos cu pumnii strânși. Acesta a fost și semnalul dat pentru toată lumea să procedeze la fel.

.....
În ziua următoare, Bill Buffalo, Joe, zis Țânțarul, Nick Wharton și micuțul Cayuse își luară rămas bun de la cowboy, prietenii lor reîntorcându-se la Fort Sill. Nu mai aveau a se teme de indieni și escorta celor patru prieteni nu mai era necesară.

Cât despre cireadă aceasta își continuă drumul pe ruta Chisholm și trei luni, zi cu zi, socotind de la plecarea cirezii din Paso Canade cireada a putut fi livrată în cele mai bune condiții agentului guvernamental. Micul Cayuse și Joe n-au întârziat să primească două cecuri grase mărturie a generozității lui Hayne. Comandantul fortului depuse pe numele tânărului indian toți banii într-o bancă solidă din est.

Joe își depuse el însuși banii într-o bancă, dar într-o bancă a unui joc de faro al unui oraș cu profil minier din Black Hills (Colinele Negre). Totuși când veni vremea ca acesta să-l reîntâlnească pe Catamount Tom și să plece pe cursul superior al râului Platte, Bill Buffalo trebui să-l împrumute pe acesta cu bani pentru a putea să se echipeze corespunzător.

Ursul Cenușiu și ceilalți șefi ai marelui campament de vară a triburilor aliate, comanși și kiowași s-au ținut de cuvânt plecând la Fort Sill. Neînțelegerile și animozitățile dintre triburile de comanși și kiowași pe de-o parte și tătucul, Părintele Alb de la Washington, pe de altă parte, au fost risipite și pacea consolidată datorită în întregime eforturilor și curajului dovedit de Bill Buffalo. Norocul a fost cu el și de data asta întrucât a reușit să câștige stima și recunoștința triburilor indiene aliate împrumutând spiritul acestei încrederi, pe un plan superior, determinându-le astfel să se decidă pentru pace.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAP. I PE DRUM.....	3
CAP. II CĂPETENIA COMANȘĂ, LUPUL NEGRU	10
CAP. III O STRATAGEMĂ	16
CAP. IV O DESCOPERIRE FERICITĂ.....	22
CAP. V PANĂ DE VULTUR, FIULUI URSULUI CENUȘIU	26
CAP. VI CONSILIUL RĂZBOINICILOR.....	31
CAP. VII VÂNĂTOARE NOCTURNĂ.....	37
CAP. VIII NECAZ ȘI DEZORDINE	41
CAP. IX STAMPEDE	46
CAP. X PE URMELE HOȚILOR	52
CAP. XI FEMEILE COMANȘE.....	57
CAP. XII TABĂRA LUPULUI NEGRU.....	63
CAP. XIII AL DOILEA STAMPEDE.....	69
CAP. XIV BĂIEȚII ÎN ALBASTRU	75
CAP. XV PE DRUMUL SPRE ELM CREEK	80
CAP. XVI CONCLUZII	85
CUPRINS	91

Buffalo Bill

